

ΣΤΟΙΧΕΙΑ.

3984

ΓΡΑΜΜΤΙΚΗΣ
ΡΩΜΑΙΚΟ-ΓΑΛΛΙΚΗΣ.

*Διὰ τοὺς νέους οἵτινες ἠξεύρουσι μόνον τὸ
ῥωμαϊκόν.*

ΣΜΥΡΝΗ,

ΕΚ ΤΗΣ ΙΟΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

1837.

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ

Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π

Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω.

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ

Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ
Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

α ε η ι ο υ ω.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΡΩΜΑΙΚΟ—ΓΑΛΛΙΚΗΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

Γραμματική ονομάζεται ἡ μέθοδος με τὴν ὁποίαν μαθαίνει τινὰς νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ γράψῃ ὀρθῶς.

Μία γραμματικὴ καμωμένη διὰ δύο γλώσσαις, πρέπει νὰ δείξῃ ταῖς ἐναφοραῖς τῆς μίας πρὸς τὴν ἄλλην, εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ λόγου.

Μέρη τοῦ λόγου λέγονται αἱ διάφοραι λέξεις ἀπὸ ταῖς ὁποίαις γίνεται ὁ λόγος. Εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν, τοῦταις αἱ λέξεις εἶναι δέκα λογμῶν· 1τον. τὸ Ἄρθρον *l'article*. 2ρον. τὸ Ὄνομα *le nom*. 3τον. τὸ Ἐπίθετον *l'adjectif*. 4τον. ἡ Ἀντωνυμία *le pronom*. 5τον. τὸ Ῥῆμα *le verbe*. 6τον. ἡ Μετοχὴ *le participe*. 7ον. τὸ Ἐπίρρημα *l'adverbe*. 8ον. ἡ Πρόθεσις *la préposition*. 9τον. ὁ Σύνδεσμος *la conjonction*. 10τον. ἡ Παρέμπτωσις *l'interjection*.

Εἰς τὰ Ἄρθρα, εἰς τὰ Ὄνόματα, εἰς τὰ Ἐπίθετα, εἰς ταῖς Ἀντωνυμίαις, εἰς τὰ Ῥήματα, καὶ εἰς ταῖς Μετοχαῖς ὑπάρχουσι δύο ἀριθμοὶ, *Nombres*, ὁ ἐνικός *le singulier*, καὶ ὁ πληθυντικός *le pluriel*. Ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐνικός εἶναι ὅταν λαλεῖται διὰ ἓνα μοναχὸν πρᾶγμα. λ. γ. ὁ ἄνθρωπος *l'homme*, ἡ ἀρετὴ *la vertu*, ὁ

ἡμέρα *le jour*. Πληθυντικός ἀριθμὸς βάνεται ἂν ὁ λόγος εἶναι διὰ δύο ἢ πολλὰ πράγματα, οἱ ἄνθρωποι, αἱ ἀρεταῖς αἱ ἡμέραις.

Εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν διὰ τὰ ἄρθρα, τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπίθετα, ταῖς ἀντωνυμίαις, καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν ῥημάτων, εἶναι τρία διάφορα γένη τὸ ἀρσενικὸν *le masculin*, τὸ θηλικὸν *le feminin*, καὶ τὸ οὐδέτερον *le neutre*. Εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔχομεν μόνον δύο γένη διὰ ὀνόματα κ. τ. λ. τὸ ἀρσενικὸν *le masculin* καὶ τὸ θηλικὸν *le feminin*.

Τοῦτα τὰ γένη γνωρίζονται διὰ μέσου τῶν ἄρθρων, εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν ὁποίων χρειάζεται μία μερικὴ προσοχή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ τοῦ Ἄρθρου.

Ἄρθρον λέγεται μία μικρὴ λέξις ἢ ὁποῖα βάλ्लεται ἔμπροσθεν τῶν ὀνομάτων, ἐπιθέτων κ. τ. λ. διὰ νὰ διορίσῃ τὸν ἀριθμὸν, τὸ γένος καὶ τὴν πτώσιν των.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν ὑπάρχουσι τρία γένη, ὡς καλῶς εἶπαμεν, τὸ ἀρσενικὸν *le masculin*, τὸ θηλικὸν *le feminin* τὸ οὐδέτερον *le neutre*, ὑπάρχουσι καὶ τρία ἄρθρα, Ὁ, διὰ τὸ ἀρσενικὸν, Ἡ, διὰ τὸ θηλικὸν, Τὸ, διὰ τὸ οὐδέτερον. Εἰς τὸ Γαλλικὸν εἶναι μόνον δύο ἄρθρα *le*, διὰ τὸ ἀρσενικὸν *la*, διὰ τὸ θηλικὸν—Οὐδέτερον γένος δὲν γνωρίζομεν.

Τοῦτα τὰ ἄρθρα Ὁ, Ἡ, Τὸ, *le, la*, εἶναι ὡς ἡ ρίζα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν γίνονται ἀλλὰ εἰς τρόπον ὅτι σχηματίζουσι ἕξ πτώσεις διὰ τὸν ἐνικόν, καὶ ἕξ πτώσεις διὰ τὸν πληθυντικόν.

Αἱ πτώσεις εἶναι ἡ Ὄνομαστικὴ, *Le nominatif* ἡ Γενικὴ *Le genitif* ἡ Δωτικὴ *Le datif* ἡ Αἰτιατικὴ *L'accusatif* ἡ Κλητικὴ *le vocatif* ἡ Ἀφαιρετικὴ *l'ablatif*.

Ἡ ὑστερινὴ πτώσις ἡ Ἀφαιρετικὴ δὲν εὐρίσκεται εἰς πολλὰς γραμματικὰς, ἀλλὰ χρειάζεται διατὶ ὠφελᾶ διὰ νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς νέους εἰς τὴν μεταγλώττησιν τῶν Γαλλικῶν, Ἰταλικῶν, καὶ Λατινικῶν Βιβλίων..

Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἀλλάζουσι τὰ ἄρθρα διὰ νὰ σχηματίσῃ ταῖς πτώσεις ὀνομάζεται κλίσις: ὅθεν νὰ κλῆθῃ τινὰς ἓνα ἄρθρον, ἢ ἓνα ὄνομα, εἶναι νὰ προβάλλῃ κατὰ τάξιν ταῖς διαφοραῖς του πτώσεις.

ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Εἰς Ῥωμαϊκὸν καὶ Γαλλικόν

Ἀρσενικόν.	Θηλικόν.	Οὐδέτερον.
Ἐνικός.	Ἐνικός.	Ἐνικός.
Ὄνομαστικὴ. ὁ <i>le</i>	Ὄνομ. ἢ <i>la</i>	Ὄνομ. τὸ <i>le</i>
Γενικὴ. τοῦ <i>du</i>	Γεν. τῆς <i>de la</i>	Γεν. τοῦ <i>du</i>
Δωτικὴ. εἰς τὸν <i>au</i>	Δοτ. εἰς τὴν <i>à la</i>	Δοτ. εἰς τὸ <i>au</i>
Αἰτιατικὴ. τὸν <i>le</i>	Αἰτ. τὴν <i>la</i>	Αἰτ. τὸ <i>le</i>
Κλητικὴ. ὦ ὁ	Κλητ. ὦ ὁ	Κλητ. ὦ ὁ
Ἀφαιρετικὴ. ἀπὸ τὸν <i>du</i>	Ἀφ. ἀπὸ τὴν <i>de la</i>	Ἀφ. ἀπὸ τὸ <i>du</i>

Πληθυντικός.	Πληθυντικός	Πληθυντικός.
Όνομ. οί <i>les</i>	Όνομ. ή αί <i>les</i>	Όνομ. τὰ <i>les</i>
Γεν. τῶν <i>des</i>	Γεν. τῶν <i>des</i>	Γεν. τῶν <i>des</i>
Δοτ. εἰς τοὺς <i>aux</i>	Δοτ. εἰς ταῖς <i>aux</i>	Δοτ. εἰς τὰ <i>aux</i>
Αἰτ. τοὺς <i>les</i>	Αἰτ. ταῖς <i>les</i>	Αἰτ. τὰ <i>les</i>
Κλητ. ὦ ὀ	Κλητ. ὦ ὀ	Κλητ. ὦ ὀ
Ἀφαιρ. ἀπὸ τοὺς <i>des</i>	Ἀφ. ἀπὸ ταῖς <i>des</i>	Ἀφ. ἀπὸ τὰς <i>des</i>

Εἰς τὸ ἀπλοῦν Ῥωμαϊκὸν μεταχειρίζονται κοινῶς τὴν γενικὴν διὰ τὴν δωτικὴν ἀντίς νὰ λέγουσι ἔδωσα εἰς τὸν ἀδελφόν μου λέγουσι ἔδωσα τοῦ ἀδελφοῦ μου· διὰ, εἶπα εἰς τὸν Πέτρον, λέγεται εἶπα τοῦ Πέτρου·

ΚΛΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΟΡΩΝ.

Διὰ τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Γαλλικόν.

Ἀρσενικὸν	Θηλυκὸν	Οὐδέτερον
ἐνικός	ἐνικός	ἐνικός
Όνομ. ο <i>le</i>	Όνομ. ή <i>la</i>	Όνομ. τὸ <i>le</i>
Γεν. τοῦ <i>du</i>	Γεν. τῆς <i>de la</i>	Γεν. τοῦ <i>du</i>
Δοτ. τῷ <i>au</i>	δοτ. τῇ <i>à la</i>	δοτ. τῷ <i>au</i>
Αἰτ. τὸν <i>le</i>	αιτ. τὴν <i>la</i>	αιτ. τὸ <i>le</i>
Κλητ. ὦ <i>du</i>	κλητ. ὦ ὀ	κλητ. ὦ ὀ

Πληθυντικός	Πληθυντικός	Πληθυντικός.
Όνομ. οί <i>les</i>	Όνομ. αί <i>les</i>	Όνομ. τὰ <i>les</i>
Γεν. τῶν <i>des</i>	Γεν. τῶν <i>des</i>	Γεν. τῶν <i>des</i>
Δοτ. τοῖς <i>aux</i>	δοτ. ταῖς <i>aux</i>	δοτ. τοῖς <i>aux</i>
Αἰτ. τοὺς <i>les</i>	αιτ. τὰς <i>les</i>	αιτ. τὰ <i>les</i>
Κλητ. ὦ ὀ	κλητ. ὦ ὀ	κλητ. ὦ ὀ

Τὰ ἄρθρα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης κλίνονται ὡς κατὰ θεωρεῖται εἰς τὰ ἑνωθεν παραδείγματα, ὅμως περὶ αὐτῶν χρειάζονται μερिकाῖς παρατήρησεις ἢ στόχασμας.

Τὰ ἄρθρα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀ καὶ τὸ, τὰ ὅποια παραστέλλομεν μετὰ τὸ γαλλικὸν ἄρθρον *le*, σημαδεύουσι καὶ *la*, εἰς τὰ ὀνόματα, ὅταν εἶναι τοῦ ἄρσενικοῦ ἢ οὐδετέρου γένους εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν, καὶ τοῦ θηλικοῦ εἰς τὸ Γαλλικόν ὁ οἶκος *la maison*, τὸ παραθύρη *la fenêtre* οὕτως ἢ ἢμπορεῖ νὰ σημαδεύῃ *le* ἢ ὁδὸς *le chemin*.

2ρον. Διὰ τὰ Κύρια ὀνόματα δὲν εἶναι ἄρθρον εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ὀ Παῦλος *Paul* ὀ Λουκάς *Luc*. Καὶ τότε εἰς τὴν γενικὴν βάλλεται *de* ἀντίς τοῦ *du* τοῦ Παύλου *de Paul*, καὶ εἰς τὴν δωτικὴν *à* διὰ *au* ἢ *à la* εἰς τὴν Μαρίαν *à Marie*, τῷ Πέτρῳ *à Pierre*.

3τον. Ὅταν τὰ ὀνόματα ἀρχινοῦσι ἀπὸ ἓν φωνῆεν *ame*, *esprit* ἀντίς τοῦ ἄρθρου *le* γράφεται *l* μόνον μετὰ τὸν ἀπόστροφον *'* τὸ ὅποῖον ἐνώνεται μετὰ τὸ ὀνομα. *l'ame*. *l'esprit*. τὸ ἴδιον διὰ τὸ *h* ὑξὺ [*nom aspiré*] διὰ *le homme* γράφεται *l'homme* καὶ εἰς τὴν γενικὴν εἶναι *de* ὅχι *du de l'ame, de l'esprit, de l'homme*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ὀνομάτων.

Όνομα λέγεται ἢ λέξις ἢ ὅποια σημειώνει ἓνα πράγμα, ἢ ἓνα πρόσωπον, ἢ κάποιαν ποιότητα τὴν ὅποιαν στοχαζόμεσθην ὀ πράγμα, ἀγκαλῆ νὰ τὴν ἔχομεν

μνον εἰς τὸν νοῦν, καθὼς εἶναι ἡ γνώμη *l'intention*
ἠπιδεξιότης *la dextérité*.

Δύο λογιῶν εἶναι τὰ ὀνόματα· ἄλλα λέγονται κοινὰ
ἄλλα δὲ κύρια. Τὸ ὄνομα λέγεται κοινὸν ὅταν ἀνοίγει
εἰς πολλὰ πράγματα ἄνθρωπος, *Homme*, βιβλίον *livre*
οἶκος *maison* εἶναι ὀνόματα κοινά.

Τὸ ὄνομα καλεῖται Κύριον ὅταν ἀνοίκει εἰς ἓνα μόνον
χὸν πρᾶγμα καὶ τὸ διορίζει μερικῶς· Πέτρος *Pierre*,
Ἀλέξανδρος, *Alexandre* Σμύρνη, *Smyrne* εἶναι ὀνό-
ματα Κύρια.

Τὰ ὀνόματα ἔχουσι ὄλαις ταῖς πτώσεις τῶν ἄρθρων
καὶ μὲ αὐτὰ κλίνονται εἰς τρόπον ὅτι τὸ ἄρθρον διο-
ρίζει τὴν πτώσιν καθὼς θεωρεῖται εἰς τὰ ἀκόλουθα
παραδείγματα τὰ ὁποῖα θάνωμε κατὰ τὴν τάξιν τοῦ
ἀπλουρωμαϊκοῦ μὲ κάποιους τύπους ἑλληνικῶν κλίσεων

ΚΛΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Ἡ πρώτη κλίσις περιέχει τὰ ὀνόματα λήγοντα εἰς
ας καὶ ης τοῦ ἀρσενικοῦ γένους.

ἘΝΙΚΟΣ

Ὄνομ.	ὁ Μονίας	<i>le Solitaire</i>
Γεν.	τοῦ Μονίου	<i>du solitaire</i>
Δοτ.	εἰς τὸν Μονίαν	<i>au solitaire</i>
Αἰτ.	τὸν Μονίαν	<i>le solitaire</i>
Κλητ.	ὦ Μονία	<i>ô solitaire</i>
Αφ.	ἀπὸ τὸν Μονίαν	<i>du solitaire</i>

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Ὄνομ.	οἱ Μονίαί	<i>les Solitaires</i>
Γεν.	τῶν Μονιῶν	<i>des solitaires</i>
Δοτ.	εἰς τοὺς Μονίας	<i>aux solitaires</i>
Αἰτ.	τοὺς Μονίας	<i>les solitaires</i>
Κλητ.	ὦ Μονίαί	<i>ô solitaires</i>
Αφ.	ἀπὸ τοὺς Μονίας	<i>des solitaires</i>

οὕτως κλίνονται

ὁ μεσσίας	<i>Le messie</i>
ὁ ταμίης	<i>le trésorier</i>
ὁ νεανίας	<i>le jeune homme</i>

Ὄνομα εἰς ης

Ἐνικόν.

Ὄνομ.	ὁ Προφήτης	<i>le prophète</i>
Γεν.	τοῦ Προφήτου	<i>du prophète</i>
Δοτ.	εἰς τὸν Προφήτην	<i>au prophète</i>
Αἰτ.	τὸν Προφήτην	<i>le prophète</i>
Κλητ.	ὦ Προφήτα	<i>ô prophète</i>
Αφ.	ἀπὸ τὸν Προφήτην	<i>du prophète</i>

Πληθυντικόν.

Ὄνομ.	οἱ Προφήται	<i>les prophètes</i>
Γεν.	τῶν Προφητῶν	<i>des prophètes</i>
Δοτ.	εἰς τοὺς Προφήτας	<i>aux prophètes</i>
Αἰτ.	τοὺς Προφήτας	<i>les prophètes</i>
Κλητ.	ὦ Προφήται	<i>ô prophètes</i>
Αφ.	ἀπὸ τοὺς Προφήτας	<i>des prophètes</i>

οὕτως κλίονται

ὁ δικαστής *le Juge*
 ὁ μαθητής *le disciple*
 ὁ πολίτης *le citoyen*

Πολλὰ ὀνόματα εἰς ας ἔχουσι τὴν γενικὴν καὶ τὰ
 ἄλλας πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ εἰς ᾧ ὁ λουκάς τοῦ ψαρκι
 ὁ ψαρᾶς τοῦ ψαρᾶ.

Τὰ κύρια ὀνόματα εἰς ακης ἔχουσι τὴν γενικὴν εἰς
 ακη ὁ ἀντονάκης τοῦ ἀντονάκη.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἡ δευτέρα κλίσις εἶναι διὰ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα εἰς
 α καὶ η.

Ἐνικός

Ὄνομ. ἡ ἀλήθεια *la vérité*
 Γεν. τῆς ἀληθείας *de la vérité.*
 Δωτ. τῆς ἀληθείας
 εἰς τὴν ἀλήθειαν | *à la vérité*
 Αἰτ. τὴν ἀλήθειαν *la vérité.*
 Κλητ. ὦ ἀλήθεια *ô vérité.*
 Ἀφ. ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν *de la vérité.*

Πληθυντικός

Ὄνομ. ἡ ἀληθείαι *les vérités.*
 Γεν. τῶν ἀληθειῶν *des vérités*
 Δωτ. τῶν ἀληθειῶν
 εἰς ταῖς ἀληθείαις | *aux vérités.*
 Αἰτ. ταῖς ἀληθείαις *les vérités.*
 Κλητ. ὦ ἀληθείαις *ô vérités.*
 Ἀφ. ἀπὸ ταῖς ἀληθείαις *des vérités*

Οὕτως κλίονται.

Ἡ ἡμέρα *Le Jour*
 Ἡ γλῶσσα *la langue.*
 Ἡ φιλία *l'amitié.*

Ὄνομα εἰς ἦ

Ὄνομ. ἡ τιμὴ *l'honneur*
 Γεν. τῆς τιμῆς *de l'honneur*
 Δωτ. τῆς τιμῆς
 εἰς τὴν τιμὴν | *à l'honneur*
 Αἰτ. τὴν τιμὴν *l'honneur*
 Κλητ. ὦ τιμὴ *ô honneur*
 Ἀφ. ἀπὸ τὴν τιμὴν *de l'honneur*

Πληθυντικός

Ὄνομ. ἡ τιμαῖς *les honneurs*
 Γεν. τῶν τιμῶν *des honneurs*
 Δωτ. τῶν τιμῶν
 εἰς ταῖς τιμαῖς | *aux honneurs*
 Αἰτ. ταῖς τιμαῖς *les honneurs*
 Κλητ. ὦ τιμαῖς *ô honneurs*
 Ἀφ. ἀπὸ ταῖς τιμαῖς *des honneurs*

Οὕτως κλίονται.

Ἡ ἀσπὴ *La cour*
 Ἡ σιωπὴ *le silence*
 Ἡ γραφὴ *la lettre*

ὌΝΟΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑ.

Ὄνομ. Ἡ Μαρία *Marie*
 Γεν. τῆς Μαρίας *de Marie*

Αωτ. τῆς Μαρίας
εἰς τὴν Μαρίαν

à Marie

Αἰτ. τὴν Μαρίαν

Marie

Κλητ. ὦ Μαρία

ὦ Marie

Ἀφ. ἀπὸ τὴν Μαρίαν

de Marie

Ὄνομα Κύριον εἰς η.

Ὄνομ. Ἡ Σμύρνη

Smyrne

Γεν. τῆς Σμύρνης

de Smyrne

Αωτ. τῆς Σμύρνης
εἰς τὴν Σμύρνην

à Smyrne

Αἰτ. τὴν Σμύρνην

Smyrne

Κλητ. ὦ Σμύρνη

ὦ smyrne

Ἀφ. ἀπὸ τὴν Σμύρνην

de Smyrne

Τὰ Κύρια ὀνόματα μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, πολλὰ σπανίως ὅμως τὸν πληθυντικόν.

Διὰ τὰ Ἑλληνικά.

Ἐνικὸς.

Ὄνομ. ἡ δόξα

la gloire

Γεν. τῆς δόξης

de la gloire

Αωτ. τῆ δόξῃ

à la gloire

Αἰτ. τὴν δόξαν

la gloire

Κλητ. ὦ δόξα

ὦ gloire

Πληθυντικὸς.

Ὄνομ. αἱ δόξαι

les gloires

Γεν. τῶν δόξων

des gloires

Αωτ. ταῖς δόξαις

aux gloires

Αἰτ. τὰς δόξας

les gloires

Κλητ. ὦ δόξαι

ὦ gloires

Ἐνικὸς

Ὄνομ. ἡ ἀρετὴ

la vertu

Γεν. τῆς ἀρετῆς

de la vertu

Αωτ. τῇ ἀρετῇ

à la vertu

Αἰτ. τὴν ἀρετὴν

la vertu

Κλητ. ὦ ἀρετῇ

ὦ vertu

Πληθυντικὸς

Ὄνομ. αἱ ἀρεταὶ

les vertus

Γεν. τῶν ἀρετῶν

des vertus

Αωτ. ταῖς ἀρεταῖς

aux vertus

Αἰτ. τὰς ἀρετάς

les vertus

Κλητ. ὦ ἀρεταὶ

ὦ vertus

Τριτὴ Κλίσις.

Ὄνοματα εἰς ὅς ἄρσενικὸν καὶ θηλυκὸν
καὶ εἰς ὄν οὐδέτερον.

Ἐνικὸς

Ὄνομ. ὁ ἄνθρωπος

l'homme

Γεν. τοῦ ἀνθρώπου

de l'homme

Αωτ. εἰς τὸν ἄνθρωπον

à l'homme

Αἰτ. τὸν ἄνθρωπον

l'homme

Κλητ. ὦ ἄνθρωπε

ὦ homme

Ἀφ. ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον

de l'homme

Πληθυντικὸς

Ὄνομ. οἱ ἄνθρωποι

les hommes

Γεν. τῶν ἀνθρώπων *des hommes*

Δωτ. εἰς τοὺς ἀνθρώπους *aux hommes*

Αἰτ. τοὺς ἀνθρώπους *les hommes*

Κλητ. ὁ ἀνθρώποι *ô hommes*

Ἄφ. ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους *des hommes*

οὕτως κλίονται

Ὁ κόλπος *le golfe.* Ὁ κόπος *la peine, le travail.*
Ὁ ἀδελφός *le frère.*

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Ἡ ἔρημος

Le Désert

Ὄνομ. ἡ ἔρημος

αἱ ἔρημοι

Γεν. τῆς ἐρήμου

τῶν ἐρήμων

Δωτ. εἰς τὴν ἔρημον

εἰς ταῖς ἐρήμους

Αἰτ. τὴν ἔρημον

ταῖς ἐρήμους

Κλητ. ὦ ἔρημα

ὦ ἐρήμοι

Ἄφ. ἀπὸ τὴν ἔρημον

ἀπὸ ταῖς ἐρήμους.

Οὕτως κλίονται

Ἡ ἄβυσσος *l'abyme.* Ἡ ὁδός *la voie, le chemin.*
Ἡ μέθοδος *la méthode.*

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Τὸ βιβλίον

Le livre

Ὄνομ. τὸ βιβλίον

τὰ βιβλία

Γεν. τοῦ βιβλίου

τῶν βιβλίων

Δωτ. εἰς τὸ βιβλίον

εἰς τὰ βιβλία

Αἰτ. τὸ βιβλίον

τὰ βιβλία

Κλητ. ὦ βιβλίον

ὦ βιβλία

Ἄφ. ἀπὸ τὸ βιβλίον

ἀπὸ τὰ βιβλία

οὕτως κλίονται

Τὸ ξύλον *le bois.* Τὸ ἔργον *l'action,*

ἡ ναυαρχία *le navire, le bâtiment.*

Ὄνομα Κύριον εἰς ος

Ὄνομ. Ὁ Πέτρος *Picrre*

Γεν. τοῦ Πέτρου *de Pierre*

Δωτ. εἰς τὸν Πέτρον *à Pierre*

Αἰτ. τὸν Πέτρον *Pierre*

Κλητ. ὦ Πέτρε *ô Pierre*

Ἄφ. ἀπὸ τὸν Πέτρον *de Pierre*

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ὄνομα Ἀρσενικὸν λήγων εἰς ος ὄνομα θη.

ἀρκὸν εἰς ος.

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

ὁ λόγος

Le discours.

Ὄνομ. ὁ λόγος

οἱ λόγοι.

Γεν. τοῦ λόγου

τῶν λόγων,

Δωτ. τῷ λόγῳ

τοῖς λόγοις.

Αἰτ. τὸν λόγον.

τοὺς λόγους.

Κλ. ὦ λόγε.

ὦ λόγοι.

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

ἡ ὁδός

Le chemin.

Ὄνομ. ἡ ὁδός

αἱ ὁδοί.

Γεν. τῆς ὁδοῦ

τῶν ὁδῶν.

Δωτ. τῇ ὁδῷ.

ταῖς ὁδοῖς.

Αἰ τὴν ὁδόν.

τὰς ὁδοὺς.

Κλ. ὦ ὁδε.

ὦ ὁδοί.

ΟΝΟΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟ ΔΩΡΟΝ.

ΕΝΙΚΟΣ

τῷ δῶρον
 Ὄνομ. τὸ δῶρον.
 Γεν. τοῦ δῶρου.
 Δωτ. τῷ δῶρω.
 Αἰτ. τὸ δῶρον
 Κλ. ὃ δῶρον

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

le don-
 τὰ δῶρα.
 τῶν δῶρων.
 τοῖς δῶροις
 τὰ δῶρα.
 ὃ δῶρα

ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΝ εἰς ὄς.

Ἐνικός

Ὄνομ. Ὁ Παῦλος
 Γεν. τοῦ Παύλου
 Δωτ. τῷ Παύλω
 Αἰτ. τὸν Παύλον.
 Κλ. ὃ Παύλε

Paul
de Paul
à Paul
Paul
ὁ Paul!

ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΝ εἰς ὄν.

Ἐνικός.

Ὄνομ. τὸ Παρίσιον
 Γεν. τοῦ Παρισίου
 Δωτ. τῷ Παρίσιῳ
 Αἰτ. τὸ Παρίσιον
 Κλ. ὃ Παρίσιον

Paris
de Paris
à Paris
Paris
ὁ paris.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Διὰ τὰ περιτοσύλλαβα ὀνόματα.

Ὄνομα ἀρσενικόν

Ὄνομα θηλυκόν

Ὁ Ποιμὴν *le pasteur.* Ἡ τελειότης *la perfection.*

ΕΝΙΚΟΣ

ΕΝΙΚΟΣ

Ὄνομ. Ὁ ποιμὴν

Ἡ τελειότης

Γεν. τοῦ ποιμένου

τῆς τελειότητος

Δωτ. εἰς τὸν ποιμένα

εἰς τὴν τελειότητα

Αἰτ. τὸν ποιμένα

τὴν τελειότητα

Κλητ. ὦ ποιμὴν

ὦ τελειότης

Ἄφ. ἀπὸ τὸν ποιμένα

ἀπὸ τὴν τελειότητα

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Ὄνομ. οἱ ποιμένες

ἡ τελειότητες

Γεν. τῶν ποιμένων

τῶν τελειοτήτων

Δωτ. εἰς τοὺς ποιμένας

εἰς ταῖς τελειότητες

Αἰτ. τοὺς ποιμένας

ταῖς τελειότητες

Κλητ. ὦ ποιμένες

ὦ τελειότητες

Ἄφ. ἀπὸ τοὺς ποιμένας

ἀπὸ ταῖς τελειότητες.

ὌΝΟΜΑΤΑ ΟΥΔΕΤΕΡΑ Εἰς Α, καὶ εἰς Ι.

ΕΝΙΚΟΣ

ΕΝΙΚΟΣ

σῶμα *Le corps.*

τὸ κλαδί *Le branehe*

Ὄνομ. τὸ σῶμα

τὸ κλαδί

Γεν. τοῦ σώματος

τοῦ κλαδίου

Δωτ. εἰς τὸ σῶμα

εἰς τὸ κλαδί

Αἰτ. τὸ σῶμα

τὸ κλαδί

Κλητ. ὦ σῶμα

ὦ κλαδί

Ἄφ. ἀπὸ τὸ σῶμα

ἀπὸ τὸ κλαδί

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

ΠΑΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Ὄνομ. τὰ σώματα

τὰ κλαδία

Γεν. τῶν σωμάτων

τῶν κλαδίων

Δωτ. εἰς τὰ σώματα

εἰς τὰ κλαδία

Αἰτ. τὰ σώματα

τὰ κλαδία

Κλητ. ὦ σώματα

ὦ κλαδία

Ἄφ. ἀπὸ τὰ σώματα

ἀπὸ τὰ κλαδία

Οὕτως κλίνωνται.	Οὕτως κλίνωνται.
Τὸ πνεῦμα <i>l'esprit</i>	Τὸ σπήτι <i>la maison</i>
Τὸ ρεῦμα <i>le rhume</i>	Τὸ χαρτί <i>le papier</i>
Τὸ ῥῆμα <i>le verbe</i>	Τὸ φίδι <i>le serpent.</i>

ΔΙΑ ΤΑ ΣΥΝΑΙΡΗΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

ἘΝΙΚὸΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚὸΣ

Τὸ τέλος	<i>la fin</i>
Ὄνομ. τὸ τέλος	τὰ τέλη
Γεν. τοῦ τέλους	τῶν τελῶν.
Δωτ. εἰς τὸ τέλος	εἰς τὰ τέλη
Λίτ. τὸ τέλος	τὰ τέλη
Κλητ. ὦ τέλος	ὦ τέλη
Ἄφ. ἀπὸ τὸ τέλος	ἀπὸ τὰ τέλη

Οὕτως κλίνωνται.

Τὸ πάθος <i>la passion.</i>	Τὸ τεῖχος <i>le mur.</i>
Τὸ ἔτος <i>l'année.</i>	

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΛΙΣΙΣ.

ἘΝΙΚὸΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚὸΣ

Ἡ πόλις	<i>la vil</i>
Ὄνομ. ἡ πόλις	αἱ πόλεις
Γεν. τῆς πόλεως	τῶν πόλεων
Δωτ. εἰς τὴν πόλιν	εἰς ταῖς πόλεις
Λίτ. τὴν πόλιν	ταῖς πόλεις
Ἄφ. ἀπὸ τὴν πόλιν	ἀπὸ ταῖς πόλεις

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

ἘΝΙΚὸΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚὸΣ

Ὁ Βασιλεὺς	<i>Le Roi</i>
Ὄνομ. ὁ βασιλεὺς	οἱ βασιλεῖς
Γεν. τοῦ βασιλέως	τῶν βασιλέων
Δωτ. εἰς τὸν βασιλέα	εἰς τοὺς βασιλεῖς
Λίτ. τὸν βασιλέα	τοὺς βασιλεῖς
Κλ. ὦ βασιλεῦ	ὦ βασιλεῖς.
Ἄφ. ἀπὸ τὸν βασιλέα	ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

ἘΝΙΚὸΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚὸΣ.

Τὸ κρέας	<i>la viande</i>
Ὄνομ. τὸ κρέας	τὰ κρέατα
Γεν. τοῦ κρέατος	τῶν κρεάτων
Δωτ. εἰς τὸ κρέας	εἰς τὰ κρέατα
Λίτ. τὸ κρέας	τὰ κρέατα
Κλητ. ὦ κρέας	ὦ κρέατα
Ἄφ. ἀπὸ τὸ κρέας	ἀπὸ τὰ κρέατα.

ΚΛΙΣΙΣ ΑΝΩΜΑΛΑΙ.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἐνικός.	Πληθυντικός.
ὁ ψαρᾶς	<i>le pêcheur.</i>
Ὄνομ. ὁ ψαρᾶς	οἱ ψαράδες
Γεν. τοῦ ψαρᾶ	τῶν ψαράδων
Δωτ. εἰς τὸν ψαρᾶ	εἰς τοὺς ψαράδες
Λίτ. τὸν ψαρᾶ	τοὺς ψαράδες
Κλητ. ὦ ψαρᾶ	ὦ ψαράδες

Αφ. ἀπὸ τὸν φαρᾶ ἀπὸ τοὺς φαρᾶδες

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Ἐνικός.	Πληθυντικός.
ὁ Πατήρ	<i>le père</i>
Όνομ. ὁ πατήρ	οἱ πατέρες
Γέν. τοῦ πατρός	τῶν πατέρων
Δοτ. εἰς τὸν πατέρα	εἰς τοὺς πατέρας
Δίτ. τὸν πατέρα	τούς πατέρας
Κλητ. ὦ πάτερ	ὦ πατέρες
Αφ. ἀπὸ τὸν πατέρα	ἀπὸ τοὺς πατέρας

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἐνικ.	Πληθ.
ὁ Ἰησοῦς <i>Jesus</i>	ὁ Μωυσῆς <i>moysé</i>
Όνομ. ὁ Ἰησοῦς	ὁ Μωυσῆς
Γέν. τοῦ Ἰησοῦ	τοῦ Μωυσέως
Δοτ. εἰς τὸν Ἰησοῦν	εἰς τὸν Μωυσῆν
Δίτ. τὸν Ἰησοῦν	τὸν Μωυσῆν
Κλητ. ὦ Ἰησοῦ	ὦ Μωυσῆ
Αφ. ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν	ἀπὸ τὸν Μωυσῆν

Ἀπ'ὅλαις ταῖς κλίσεις τῶν ὁποίων ἐβάλωμεν τύπους ἢ παραδείγματα, εὐκόλα γνωρίζεται ὁ πληθυντικός τῶν ὀνομάτων εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, ἀλλὰ δὲν εἶναι οὕτως διὰ τὸ Γαλλικόν.

Ὁ γενικός κανὼνας διὰ τὴν σχηματισμὸν τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν εἶναι τοῦτος, γὰρ προσθέσωμεν ἓνα *s* εἰς τὴν ἐνικὴν ὀνομαστικὴν *le livre* ἐνικ

les livres, πληθ. *la maison les maisons* — ἀπὸ τοῦτον τὸν γενικὸν κανόνα ἐξαίρωνται πολλὰ ὀνόματα.

1τον. Τὰ ὀνόματα τὰ ἔχοντα εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐνικοῦ διὰ λήγουσαν ἢ ὑπερινὸν γράμμα *s, x, ἢ z*, δὲν πέρνου ἀλλο εἰς τὸ πληθυντικὸν *le bois, les bois une voix, des voix, le nez, les nez.*

2ρον. Τὰ ὀνόματα ὅταν λήγωσι με *au, ἢ eu* λαμβάνουσι εἰς τὸν πληθυντικὸν *x* ἀντὶς τοῦ *s*, *le tableau, les tableaux, le cheveu, les cheveux* οὕτως διὰ μερικὰ ὀνόματα λήγοντα εἰς *ou le bijoux les bijoux, le chou les choux.* ὁμως τὰ ὀνόματα εἰς *ou* λαμβάνουσι καινῶς *s* διὰ τὸν πληθυντικόν.

3τον. τὰ ὀνόματα τὰ τελευτῶντα με *al—cheval, hôpital* ἔχουσι εἰς τὸν πληθυντικὸν *aux, les chevaux les hôpitaux,* ἐξαίρουνται ὀλίγα λόγια ἢ τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι *s.*

4τον. Τὰ λήγοντα με *ail,* λαμβάνουσι *s* εἰς τὸν πληθυντικὸν ἔξω ἀπὸ ὀλίγα εἰς τὰ ὁποῖα *ail* ἀλλάζεται εἰς *aux le travail les travaux le soupirail les soupiraux.*

5τον. *l'œil* σημαδεύων τὸ ὄργανον τῆς ὄψεος τὸ μάτι, ἔχει εἰς τὸ πληθυντικὸν *les yeux* τὰ μάτια *le ciel* ὁ οὐρανὸς πληθυν. *les cieux* εἶναι καὶ ἄλλαι ἐξαίρεσεις, *exceptions,* ἢ ὁποῖαις μανθάνονται μετὴν γαλλικὴν γραμματικὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ τοῦ ἐπιθέτου.

Ἐπίθετον ὀνομάζεται μία λέξις ἢ ὁποῖα θάλλεται με

τὸ ὄνομα, διὰ τὴν διορίσιν κάπποιαν ποιότητα τοῦ ὑποκειμένου ἢ τοῦ πράγματος διὰ τὸ ὁποῖον ὀμιλεῖται, ἢ γράφεται: ὅταν λέγω *bon pere* καλὸς πατήρ *bonne mere* καλὴ μήτηρ *beau livre* εὐμορφον βιβλίον τὰ λόγια καλὸς, *bon*, καλὴ *bonne* εὐμορφον *beau* εἶναι ἐπίθετα καὶ σημαδεύουσι ποιότητα τοῦ πατρὸς τῆς μητέρας τοῦ βιβλίου οὕτως *grand* μεγάλος, *petit* μικρὸς, *doux* γλυκὸς, *heureux*, εὐτυχῆς, εἶναι ἐπίθετα.

Τὰ ἐπίθετα κλίνονται ὡς τὰ ὀνόματα ἔχοντας τὰ τρία γένη ἀρσενικὸν θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον.

Ἡ κλίσις τῶν ἐπιθέτων εἶναι κοινῶς τέσσαρες εἰς τὸ ῥωμαϊκόν.

Ἡ πρώτη διὰ τὰ ἐπίθετα εἰς ος η ὀν.

Ἡ δευτέρα τῶν ἐπιθέτων. εἰς ος α ὀν.

Ἡ τρίτη λήγει εἰς υς εἶα υ.

Ἡ τετάρτη ἔχει. ης ης ες.

ΠΑΡΑΔΗΓΜΑΤΑ.

Ἀρσενικὸν	Θηλυκὸν	Οὐδέτερον.
<i>Le bon</i>	<i>la bonne</i>	<i>le bon.</i>
Ὁ καλὸς	ἡ καλὴ	τὸ καλόν.
<i>le saint</i>	<i>la sainte</i>	<i>le saint.</i>
Ὁ ἅγιος	ἡ ἁγία	τὸν ἅγιον.
<i>le doux</i>	<i>la douce</i>	<i>le doux.</i>
Ὁ γλυκὸς	ἡ γλυκεῖα	τὸ γλυκὸν
<i>l'heureux</i>	<i>l'heureuse</i>	<i>l'heureux.</i>
Ὁ εὐτυχῆς	ἡ εὐτυχῆς	τὸ εὐτυχές.

Τοῦτα τὰ ἐπίθετα κλίνονται μὲ τὰ ὀνόματα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνόησαν.

ἈΡΣΕΝΙΚΟΝ

ἘΝΙΚὸς

Ὁ καλὸς καιρὸς

Ὄνομ. ὁ καλὸς καιρὸς

Γεν. τοῦ καλοῦ καιροῦ

Δοτ. εἰς τὸν καλὸν καιρὸν

Λίτ. τὸν καλὸν καιρὸν

Κλ. ὦ καλὸ καιρὸ

Ἀφ. ἀπὸ τὸν καλὸν καιρὸν

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

le bon temps.

οἱ καλοὶ καιροὶ

[τῶν καλῶν καιρῶν.

εἰς τοὺς καλοὺς καιροὺς

τοῦ καλοῦ καιροῦ.

ὦ καλοὶ καιροὶ.

ἀπὸ τοὺς καλοὺς καιροὺς

ΘΗΛΙΚΟΝ.

ἘΝΙΚΟΣ

Ἡ καλὴ ἡμέρα

Ὄνομ. ἡ καλὴ ἡμέρα

Γεν. τῆς καλῆς ἡμέρας

Δοτ. εἰς τὴν καλὴν ἡμέραν

Λίτ. τὴν καλὴν ἡμέραν

Κλ. ὦ καλὴ ἡμέρα

Ἀφ. ἀπὸ τὴν καλὴν ἡμέραν

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ,

la bonne journée

αἱ καλαὶ ἡμέραι

[τῶν καλῶν ἡμερῶν

εἰς ταῖς καλαῖς ἡμέρας.

ταῖς καλαῖς ἡμέραις.

ὦ καλαῖς ἡμέραις.

ἀπὸ ταῖς καλαῖς ἡμέραις

ΟΥΔΕΤΕΡΟΝ.

ἘΝΙΚὸς

Τὸ καλὸν ἔργον

Ὄνομ. τὸ καλὸν ἔργον

Γεν. τοῦ καλοῦ ἔργου

Δοτ. εἰς τὸ καλὸν ἔργον

Λίτ. τὸ καλὸν ἔργον

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

la bonne œuvre

τὰ καλὰ ἔργα

τῶν καλῶν ἔργων

εἰς τὰ καλὰ ἔργα

τὰ καλὰ ἔργα

Κλητ. ὦ καλὸν ἔργον ὦ καλὰ ἔργα

Ἄφ. ἀπὸ τὸ καλὸν ἔργον ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα

Οὕτως διὰ τὰ ἄλλα ἐπίθετα εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν γυρεύεται ἡ κλίσις τῶν ὀνομάτων ἢ ὁποῖα ὁμοιάζει με τὴν λήγουσαν τοῦ ἐπιθέτου, ἀλλ' εἰς τὸ Γαλλικὸν δὲν εἶναι καμμία διαφορὰ. ὅλαις αἱ κλίσεις εἶναι ὁμοιαίς.

ΕΠΙΘΕΤΟΝ

Κατὰ τὴν τετάρτην κλίσιν τῶν ὀνομάτων.

ΕΝΙΚΟΣ

Ὁ γλυκὺς le doux - ἡ γλυκεῖα la douce - τὸ γλυκὺ le doux.

Ὄνομ. ὁ γλυκὺς ἡ γλυκεῖα τὸ γλυκὺ

Γεν. τοῦ γλυκέως τῆς γλυκείας τοῦ γλυκέος

Δοτ. εἰς τὸν γλυκὺν εἰς τὴν γλυκεῖαν εἰς τὸ γλυκὺ

Αἰτ. τὸν γλυκὺν τὴν γλυκεῖαν τὸ γλυκὺ

Κλητ. ὦ γλυκὺ ὦ γλυκεῖα ὦ γλυκὺ

Ἄφ. ἀπὸ τὸν γλυκὺν ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ἀπὸ τὸ γλυκὺ

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Ὄνομ. γλυκεῖς αἱ γλυκεῖαι τὰ γλυκέα.

Γεν. τῶν γλυκέων τῶν γλυκέων τῶν γλυκέων

Δοτ. εἰς τοὺς γλυκεῖς εἰς ταῖς γλυκεῖαις εἰς τὰ γλυκέα

Αἰτ. τοὺς γλυκεῖς ταῖς γλυκεῖαις τὰ γλυκέα.

Κλ. ὦ γλυκεῖς ὦ γλυκεῖαις ὦ γλυκέα.

Ἄφ. ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς ἀπὸ ταῖς γλυκεῖαις ἀπὸ τὰ γλυκέα

Τὸ οὐδέτερον εἰς τὸ πληθυντικὸν ἔχει ἡ διὰ εα εἰς κάμποια ἐπίθετα τὸ μακρὺ *le long* τὰ μακρῦα *les longs* τὸ φαρδύ *le large* τὰ φαρδύα *les larges*.

ΕΠΙΘΕΤΑ.

Κατὰ τὴν κλίσιν τῶν συνεργαιμένων ὀνομάτων. Πιὲ λήγουσαν ης διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν [μὲ ες διὰ τὸ οὐδέτερον.

ΕΝΙΚΟΣ

Ὁ εὐτυχὴς

Ὄνομ. ὁ εὐτυχὴς

Γεν. τοῦ εὐτυχοῦς

Δοτ. εἰς τὸν εὐτυχή

Αἰτ. τὸν εὐτυχήν

Κλ. ὦ εὐτυχεῖς

Ἄφ. ἀπὸ τὸν εὐτυχή

ΕΝΙΚΟΣ,

Ἡ εὐτυχὴς

Ὄνομ. ἡ εὐτυχὴς

Γεν. τῆς εὐτυχοῦς

Δοτ. εἰς τὴν εὐτυχή

Κλ. ὦ εὐτυχεῖς

Ἄφ. ἀπὸ τὴν εὐτυχή

ΕΝΙΚΟΣ

Τὸ εὐτυχές

Ὄνομ. τὸ εὐτυχές

Γεν. τοῦ εὐτυχοῦς

Δοτ. εἰς τὸ εὐτυχές

Αἰτ. τὸ εὐτυχές

Κλ. ὦ εὐτυχές

Ἄφ. ἀπὸ τὸ εὐτυχές

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

l'heureux.

οἱ εὐτυχεῖς.

τῶν εὐτυχῶν.

εἰς τοὺς εὐτυχεῖς.

τοὺς εὐτυχεῖς,

ὦ εὐτυχεῖς.

ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς.

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

l'heureuse.

ἡ αἱ εὐτυχεῖς.

τῶν εὐτυχῶν.

εἰς τὰς εὐτυχεῖς

ὦ εὐτυχεῖς.

ἀπὸ ταῖς εὐτυχεῖς.

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

l'heureux

τὰ εὐτυχή

τῶν εὐτυχῶν.

εἰς τὰ εὐτυχή.

τὰ εὐτυχή.

ὦ εὐτυχή.

ἀπὸ τὰ εὐτυχή.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ ΣΥΓΚΡΙΣΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΑ ΕΠΙΘΕΤΑ.

Εἰς κάθε πρᾶγμα τοῦ Κόσμου εὐρίσκεται πλεώτερον ἢ ὀλιγότερον. παραδείγματος χάριν ἕνας πλούσιος δύναται νὰ γένη πλουσιώτερος, καὶ πλουσιώτατος.

Ἕνας καλὸς ἤμπορεῖ νὰ εἶναι καλλήτερος, καὶ ἀκόμη καλώτατος. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἐπίθετα πρέπει νὰ στοχασθοῦμεν τρεῖς βαθμοὺς συγκρίσεως, τὸ θετικὸν μὲ τὸ ὁποῖον γρουκᾶται τὸ ἀπλοῦν ἐπίθετον ὡς ὁ καλὸς: *le bon* τὸ Συγκριτικὸν τὸ ὁποῖον σημαδεύει ὑπεροχὴν ὡς καλλήτερος *meilleur* τὸ ὑπέρτατον δείχνωντας τὸ πρᾶγμα εἰς βαθμὸν ὑψηλότατον καλώτατος *très bon*—τοῦτοι οἱ βαθμοὶ παραστένονται εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὰς λέξεις *plus*, πλέον ἢ πλειότερον, *le plus* τὸ πλειώτερον *très ou fort* πολλὰ. οὕτως ἀπὸ τὸ ἐπίθετον πλούσιος *riche* γίνεται πλουσιώτερος *plus riche* ὁ πλουσιώτερος *le plus riche* πλουσιώτατος *tres riche, fort riche*

Τοῦτα τὰ συγκριτικὰ *comparatifs* καὶ ὑπέρτατα *superlatifs* κλίνονται ὡσὰν τὰ ἐπίθετα—ἔχωντας τὰ τρία γένη. Τὸ συγκριτικὸν μὲν *comparatif* λήγει πάντα μέρος διὰ τὸ ἀρσενικὸν ρα (κοινῶς ρη) διὰ τὸ θηλυκὸν καὶ ρον διὰ τὸ οὐδέτερον τὸ ὑπέρτατον δὲ, λήγει πάντῃ εἰς τατος, τατη, τατον.

Τύπος τῶν συγκριτικῶν *Comparatifs*

ἘΝΙΚὸς

ΠΑΘΥΝΤΙΚὸς

Le plus grand

Ὄνομ. Ὁ μεγαλήτερος οἱ μεγαλήτεροι.
 Γεν. τοῦ μεγαλητέρου τῶν μεγαλητέρων
 Δοτ. εἰς τὸν μεγαλήτερον εἰς τοὺς μεγαλητέρους
 Αἰτ. τὸν μεγαλήτερον τοὺς μεγαλητέρους
 Ἀφ. ἀπὸ τὸν μεγαλήτερον ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους

ἘΝΙΚὸς

ΠΑΘΥΝΤΙΚὸς

La plus grande

Ὄνομ. Ἡ μεγαλητέρα Ἡ μεγαλητέραις.
 Γεν. τῆς μεγαλητέρας τῶν μεγαλητέρων.
 Δοτ. εἰς τὴν μεγαλητέραν εἰς ταῖς μεγαλητέραις.
 Αἰτ. τὴν μεγαλητέραν ταῖς μεγαλητέραις
 Ἀφ. ἀπὸ τὴν μεγαλητέραν ἀπὸ ταῖς μεγαλητέραις

ἘΝΙΚὸς

ΠΑΘΥΝΤΙΚὸς

Le plus grand

Ὄνομ. Τὸ μεγαλήτερον τὰ μεγαλήτερα
 Γεν. τοῦ μεγαλητέρου τῶν μεγαλητέρων
 Δοτ. εἰς τὸ μεγαλήτερον εἰς τὰ μεγαλητερα
 Αἰτ. τὸ μεγαλήτερον τὰ μεγαλήτερα.
 Ἀφ. ἀπὸ τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα

Εἰς τὸ Θηλυκὸν κοινῶς ἀντὶς τῆς ληγούσης ρα βάνεται ρη, ἡ μεγαλητέρη, γενικὴ τῆς μεγαλητέρας.

Τυρίσκονται εἰς τὸ Γαλλικὸν τρία ἀνόμια συγκριτικὰ

καὶ *moindre*, μικρότερος, ἢ ὀλιγότερος ἢ κατώτερος, κατὰ τὴν φράσιν. *meilleur* καλλήτερος ἀντὶς *Plus bon* ὁ ὁποῖος δὲν λέγεται. *pire plus mauvais* χειρότερος.

ΤΥΠΟΣ

Τῆς κλίσεως τοῦ Ὑπερτάτου — *Superlatif*.

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Les très bon

Ὄνομ. Ὁ καλώτατος	Οἱ καλώτατοι
Γεν. τοῦ καλωτάτου	τῶν καλωτάτων
Δοτ. εἰς τὸν καλώτατον	εἰς τοὺς καλωτάτους
Αἰτ τὸν καλώτατον	τοὺς καλωτάτους
Ἀφ. ἀπὸ τὸν καλώτατον	ἀπὸ τοὺς καλωτάτους

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

La très bonne

Ὄνομ. ἡ καλωτάτη	ἡ καλωτάται.
Γεν. τῆς καλωτάτης	τῶν καλωτάτων.
Δοτ. εἰς τὴν καλωτάτην	εἰς ταῖς καλωτάταις.
Αἰτ. τὴν καλωτάτην	ταῖς καλωτάταις.
Ἀφ. ἀπὸ τὴν καλωτάτην	ἀπὸ ταῖς καλωτάταις.

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

le très bon.

Ὄνομ. τὸ καλώτατον	τὰ καλώτατα.
Γεν. τοῦ καλωτάτου	τῶν καλωτάτων.
Δοτ. εἰς τὸ καλώτατον	εἰς τὰ καλώτατα.
Αἰτ. τὸ καλώτατον	τὰ καλώτατα.
Ἀφ. ἀπὸ τὸ καλώτατον	ἀπὸ τὰ καλώτατα.

Οὕτως κλίνονται ὅλα τὰ ὑπερτάτα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Δύο λογιῶν εἶναι τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα ἀλλὰ σημαδεύουσι τὴν ποσότητα καὶ λέγονται *noms de nombre cardinaux*, ἀλλὰ σημαδεύουσι τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων διὰ τοῦτο ὀνομάζονται *noms de nombres ordinaux* τὰ ὀνόματα τὰ ὁποῖα σημαδεύουσι τὴν ποσότητα εἶναι εἰς τὸ γαλλικὸν *un* ἓνα, *deux* δύο, *trois* τρία; *quatre* τέσσαρα, *cinq* πέντε, *six* ἕξ, *sept* ἑπτὰ, *huit* ὀκτὼ, *neuf* ἐννέα, *dix* δέκα κτλ.

Εἶναι ὅλα τῶν δύο γενῶν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἔξω ἀπὸ τὸ πρῶτον *un* τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὸ θηλυκὸν *une* ὅθεν *trois* σημαδεύει τρεῖς καὶ τρία *quatre* τέσσαρες καὶ τέσσαρα *deux cent* σημαδεύει ὁμοίως διακόσιοι καὶ διακοσίαι καὶ διακόσια.

Τὰ ὀνόματα τὰ διηρίζοντα τὴν τάξιν *noms de nombre ordinaux* εἶναι *premier* πρῶτος, *second* δεύτερος, *troisieme* τρίτος. κ. τ. λ.

Τοῦτα κλίνονται ὡς τὰ ἐπίθετα *le premier* ὁ πρῶτος, *la premiere* ἡ πρώτη, *le premier* τὸ πρῶτον, *le second* ὁ δεύτερος, *la seconde* ἡ δευτέρα, *le second* τὸ δεύτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν Ἀντωνυμιῶν.

Ἀντωνυμία ὀνομάζεται μία λέξις ἢ ὁποῖα βάλλεται

εἰς τόπον τοῦ ὀνόματος ἕξη λογίων Ἀντωνυμῖαι εἶναι
 1ον προσωπικαὶ *personnels* 2ον κτητικαὶ *Possessifs*
 3ον δεικτικαὶ *demonstratifs* 4ον ἀναφορικαὶ *relatifs*
 5ον ἐρωτηματικαὶ *interrogatifs* 6ον ἀόρισται *indefinis*.

§ 1°

Περὶ τῶν προσωπικῶν Ἀντωνυμιῶν

Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμῖαι εἶναι τρεῖς, διατὲ εἰς τὰ
 ῥήματα διακρίνονται τρία πρόσωπα τὸ πρῶτον τοῦ δ-
 μιλοῦντος *de celui qui parle* ἐγὼ *je* ἡμεῖς *nous*
 τὸ δεύτερον, ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὀμιλεῖται ἐσὺ *tu*, ἐσεῖς
vous, τὸ τρίτον ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον λαλεῖται ἐκεῖνος *il*,
 ἐκεῖνοι *ils*. τοῦται αἱ ἀντωνυμῖαι κλίνονται μὲ πολλὰς
 ἀνομαλίαις.

Ἀντωνυμῖαι τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐνικός.

Ὄνομ. ἐγὼ	<i>je moi</i>
Γεν. μου	<i>de moi</i>
Δοτ. μου, εἰς ἐμέ	<i>à moi, me</i>
Αἰτ. ἐμέ, ἐμένα, μὲ.	<i>moi, me</i>
Ἀφ. ἀπὸ ἐμέ· ἀπ' ἐμέναι	<i>de moi</i>

Πληθυντικός.

Ὄνομ. ἡμεῖς, ἐμεῖς	<i>nous</i>
Γεν. ἡμῶν, μας	<i>de nous</i>
Δοτ. εἰς ἡμᾶς, ἐμᾶς, μᾶς	<i>à nous, -nous</i>
Αἰτ. [ἡμᾶς, ἐμᾶς, μᾶς	<i>nous</i>
Ἀφ. ἀπ' ἐμᾶς, ἀπὸ ἡμᾶς	<i>de nous</i>

Ἀντωνυμῖαι τοῦ δευτέρου προσώπου.

Ἐνικός.

Ὄνομ. σὺ, ἐσὺ	<i>tu toi</i>
Γεν. σοῦ	<i>de toi</i>
Δοτ. σοῦ, εἰς ἐσέ	<i>à toi, te</i>
Αἰτ. σέ, ἐσένα	<i>toi, te</i>
Ἀφ. ἀπ' ἐσένα	<i>de toi</i>

Πληθυντικός

Ὄνομ. σεῖς, ἐσεῖς	<i>vous</i>
Γεν. σᾶς	<i>de vous</i>
Δοτ. εἰς ἐσᾶς, σᾶς	<i>à vous</i>
Αἰτ. σᾶς, ἐσᾶς	<i>vous</i>
Ἀφ. ἀπὸ σᾶς, ἀπ' ἐσᾶς	<i>de vous</i>

Ἀντωνυμῖαι τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἐνικόν.

Ὄνομ. αὐτός, ἐκεῖνος	<i>il</i>
Γεν. τοῦ	<i>de lui</i>
Δοτ. τοῦ	<i>à lui, lui</i>
Αἰτ. τὸν	<i>lui, le</i>
Ἀφ. ἀπ' αὐτὸν	<i>de lui</i>

Πληθυν.

Ὄνομ. αὐτοὶ, ἐκεῖνοι	<i>ils, eux</i>
Γεν. τῶν	<i>d' eux</i>
Δοτ. τῶν	<i>leur</i>
Αἰτ. τοὺς	<i>les</i>
Ἀφ. ἀπ' αὐτοὺς	<i>d' eux</i>

ΘΗΛΥΚΟΝ

Ἐνικ.

Όνομ. αὐτὴ ἐκεῖνη	<i>elle</i>
Γεν. τῆς	<i>d' elle</i>
Δοτ. τῆς	<i>lui, à elle</i>
Αἰτ. τὴν	<i>la</i>
Αφ. ἀπ' αὐτὴν	<i>d' elle</i>

Πληθύν.

Όνομ. αὐταῖ, ἐκεῖναι	<i>elles</i>
Γεν. τῶν	<i>d' elles</i>
Δοτ. τῶν	<i>leur</i>
Αἰτ. τὰς, ταῖς	<i>les</i>
Αφ. ἀπ' αὐτάς	<i>d' elles</i>

ΟΥΔΕΤΕΡΟΝ

Ἐνικ.

Όνομ. αὐτὸ, ἐκεῖνο	<i>il, lui</i>
Γεν. τοῦ	<i>de lui</i>
Δοτ. τοῦ	<i>lui</i>
Αἰτ. τὸ	<i>le</i>
Αφ. ἀπὸ αὐτὸ, ἐκεῖνο	<i>de lui</i>

Πληθύν.

Όνομ. αὐτὰ, ἐκεῖνα	<i>ils</i>
Γεν. τῶν	<i>d' eux</i>
Δοτ. τῶν	<i>leur</i>
Αἰτ. τὰ	<i>les</i>
Αφ. ἀπ' αὐτὰ	<i>d' eux</i>

§ 1°

Περὶ τῶν Ἀνωνομιῶν τῶν Κτητικῶν.
 Τοῦταις αἱ ἀνωνομίας λέγονται Κτητικαῖς *possessifs*

διὰ τὴν σημαδεύουσι τίνος εἶναι τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ὀμιλεῖται.

Αἱ Κτητικαὶ ἀνωνομίας εἶναι εἰς τὸ Γαλλικὸν *Mon ma, mes, notre, nos* διὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον, *ton ta, tes, votre vos* διὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον *son sa, ses, leur leurs*, διὰ τὸ τρίτον—ἡ ἴδιαις ἀνωνομίας εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶναι *μου μας σου σας ποι των* ἐνομέναις εἰς ἓνα ὄνομα παραδείγματός χάριν ὁ φίλος μου *mon ami* ἡ ζωὴ μου *ma vie* τὰ χέρια μου, *mes mains*, τὸ σπήτιν. ας *notre maison* οἱ φίλοι μας *nos amis* ὁ ἀδελφός σου *ton frere* τὰ ὄμματά σου *tes yeux*, τὰ βιβλία σας *vos livres* ὁ σύντροφός του *son camarade* τὰ δάκτυλά του *ses doigts* ὁ πατήρ των *leur Pere* καὶ τὸ μοναχὸ ὄνομα κλίνεται

Όνομ. ὁ ἀδελφός μου	<i>mon frere</i>
Γεν. τοῦ ἀδελφοῦ μου	<i>de mon frere</i>
Δοτ. εἰς τὸ ἀδελφόν μου	<i>à mon frere</i>
Αἰτ. κ. τ. λ.	
Όνομ. ὁ ἀδελφός μας	<i>notre frere</i>
Γεν. τοῦ ἀδελφοῦ μας	<i>de notre frere</i>
Δοτ. εἰς τὸν ἀδελφόν μας	<i>à notre frer</i>
Αἰτ. κ. τ. λ.	

Ὅταν ἡ ἀνωνομία δὲν εἰρήσκειται ἐνομένη μετ' ἓνα ὄνομα, τότε εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν ἐκτίθεται τὸ ἐπίθετον ἐδικός, ἐδική, ἐδικὸν πιασθέντας μου, σου, του μας

Όνομ. ὁ ἐδικός μου	<i>le mien</i>
Γεν. τοῦ ἐδικοῦ μου	<i>du mien</i>
Δοτ. εἰς τὸν ἐδικόν μου	<i>au mien</i>

Αἰτ. τὸν ἐδικόν μου *le mien*
 Αφ. ἀπὸ τὸν ἐδικόν μου *du mien*

Πληθυν.

Ὄνομ. οἱ ἐδικοί μου *les miens* ἢ ἐδικαῖς μου *les miennes*
 τὰ ἐδικά μου *les miens.*

Γεν. τῶν ——— ὡσάν τὰ ἄλλα ὀνόματα.

Οὕτως κλίνονται, ὁ ἐδικὸς σου, *le tien.* ὁ ἐδικὸς σας, *le vôtre.* ὁ ἐδικὸς του, *le sien.* ὁ ἐδικὸς των, *le leur.*

Μὲ τὴν ἰδίαν Ἀντωνυμίαν ἐδικὸς σου, μεταγλωττίζε-
 ἢ Γαλλικὴ φράσις *il est à moi, — à toi, — à vous.* —
 ἐδικόν μου εἶναι τοῦτο τὸ βιβλίον *ce livre est à moi*
 ἐδικόν σας δὲν εἶναι *il n'est pas à vous.*

§ III

Περὶ τῶν Δεικτικῶν Ἀντωνυμιῶν.

Δεικτικὴ Ἀντωνυμία καλεῖται ἡ λέξις μὲ τὴν ὁποίαν
 δείχεται τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὁποῖον
 ὀμιλεῖ τινὰς· εἰς τὸ Γαλλικὸν εἶναι *ce, cet, cette, celui*
ci, celle ci, il, elle, cela, le même, εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν
 εἶναι ἐπίθετα τῶν ὁποίων τὸ οὐδέτερον λήγει μὲ ο

Οὕτως κλίνεται ἐκεῖνος *il, celui la,* ἐκείνη *elle, cel-*
le la ἐκεῖνο *cela* καὶ ἀκόμη, αὐτὸς *il celui ci, celui*
là, αὐτὴ *elle celle ci, celle la,* αὐτὸ *ceci cela.*

Ἡ ἀντωνυμία αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, μὲ τὴν ἑλληνικὴν
 τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν, ἐγὼ, τοῦ, σοῦ, μᾶς, σας,
 τῶν, σημαδεύει *moi même, toi même, lui même*

καὶ εἰς πληθυντικὸν *vous mêmes, vous mêmes, eux*
mêmes· τοῦτο διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκόν.

ΚΛΙΣΙΣ

ἘΝΙΚΟΣ

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

Ὄνομ. αὐτὸς μου, ἀτός μου	<i>moi même.</i>
Γεν. τοῦ ἑαυτοῦ μου	<i>de moi même,</i>
Δοτ. εἰς τὸν ἑαυτόν μου	<i>à moi même.</i>
Αἰτ. τὸν ἑαυτόν μου	<i>moi même.</i>
Αφ. ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου.	<i>de moi même.</i>

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ.

Ὄνομ. αὐτοὶ μας	<i>nous mêmes.</i>
Γεν. τῶν ἑαυτῶν μας	<i>de nous mêmes</i>
Δοτ. εἰς τοὺς ἑαυτούς μας	<i>à nous mêmes.</i>
Αἰτ. τοὺς ἑαυτούς μας	<i>nous mêmes.</i>
Αφ. ἀπὸ τῶν ἑαυτούς μας	<i>de nous mêmes</i>

Οὕτως αὐτὴ μου	<i>moi même.</i>
αὐτὴς μου	<i>de moi même</i>
Αὐτὸς σου	<i>toi même.</i>
αὐτοὶ σας.	<i>vous mêmes.</i>

Αὐτὸς του, ἀτός του	<i>lui même.</i>
αὐτοὶ των	<i>eux mêmes</i>

§ IV

Περὶ τῶν ἀναφορικῶν Ἀντωνυμιῶν.

Εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι

είναι μόνον *qui, à qui, que, dont*, όταν σημαδεύουν *lequel, laquelle duquel*, εις τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶναι πολ-
λὰ συνηθισμένη ἢ ἀκτωνυμία ὅπου διὰ *qui que* σχεδὸν
πλέον δὲν θάναται εἰς τὰ βιβλία ἢ συγγράμματα, εἰς
τὸν τόπον τῆς ἔχουσι ὁ ὁποῖος ἢ ὁποῖα τὸ ὁποῖον καὶ
ὅστις, ἥτις ὅτι.

ΚΛΗΣΙΣ.

ΕΝΙΚΟΣ

Ὄν. ὁ ὁποῖος
Γεν. τοῦ ὁποῖου.
Δοτ. εἰς τὸν ὁποῖον
Λιτ. τὸν ὁποῖον
Ἀφ. ἀπὸ τοῦ ὁποῖου

ΠΑΡΘΥΝΤΙΚΟΣ.

qui lequel.
de qui, duquel, dont.
à qui, auquel.
que.
de qui, duquel, dont.

ΠΑΡΘΟ

οἱ ὁποῖοι.
τῶν ὁποῖων.
εἰς τοὺς ὁποῖους
τοὺς ὁποῖους
ἀπὸ τοὺς ὁποῖους

qui, lesquels.
dont, desquels.
à qui, aux quels.
que.
de qui, dont, desquels

ΕΝΙΚΟΣ

Ὄνομ. Ἡ ὁποῖα *qui, laquelle*
Γεν. τῆς ὁποῖας *de qui, de la quelle*
Δοτ. εἰς τὴν ὁποῖαν *à qui, à laquelle*
Λιτ. τὴν ὁποῖαν *que*
Ἀφ. ἀπὸ τὴν ὁποῖαν *de qui, dont, de la quelle*

ΠΑΡΘΥΝΤΙΚΟΣ.

Ὄνομ. Ἡ ὁποῖαι *qui*
Γεν. τῶν ὁποῖων *de qui, dont*

Δοτ. εἰς ταῖς ὁποῖαις *à qui, auxquelles*
Λιτ. ταῖς ὁποῖαις *que*
Ἀφ. ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις *de qui, dont, desquelles*

ΕΝΙΚΟΣ

Ὄνομ. τὸ ὁποῖον *qui*
Γεν. τοῦ ὁποῖου *de qui, du quel*
Δοτ. εἰς τὸ ὁποῖον *à qui*
Λιτ. τὸ ὁποῖον *que*
Ἀφ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον *dont*

ΠΑΡΘΥΝΤΙΚΟΣ

Ὄνομ. τὰ ὁποῖα *qui*
Γεν. τῶν ὁποῖων *dont*
Δοτ. εἰς τὰ ὁποῖα *à qui*
Λιτ. τὰ ὁποῖα *que*
Ἀφ. ἀπὸ τὰ ὁποῖα *dont*

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ἈΡΣΕΝΙΚΟΝ

Ὄνο Ὅστις *qui*
Γεν. οὗτινος *dont*
Δοτ. ὄντινι *à qui*
Λιτ. ὄντινα *que*

ΘΗΛΥΚΟΝ

ἥτις *qui*
ἥς τινος *dont*
ἥτινι *à qui*
ἥντινα *que*

ΠΑΡΘΥΝ.

Ὄνομ. αἵτινες *qui*
Γεν. ὄντινων *dont*
Δοτ. οἷς'τισι *à qui*
Λιτ. οὗς'τινες *que*

αἵτινες *qui.*
ὄντινων *dont.*
αἰστίσι *à qui.*
ἄστινας *que.*

SISMANOGLIO
MEGARO

§ V.

Περὶ τῶν Ἑρωτηματικῶν Ἀντωνυμιῶν.

Ἡ ἐρωτηματικαῖς ἀντωνυμίαις εἶναι εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν τὴς
τινός, ποῖος, ποῖα, ποῖον, εἰς τὸ Γαλλικὸν *qui*,
que, *quoi*, *quel*, *laquelle*.

Κλίσις
ΕΝΙΚΟΣ.

Ὄνομ. τὴς, ποῖος	<i>qui le quel.</i>
Γεν. τινος, ποῖου.	<i>de qui, du quel.</i>
Δοτ. τινος, εἰς ποῖον	<i>à qui, auquel.</i>
Αἰτ. τίνα ποῖον.	<i>qui, lequel.</i>
Ἄφ. ἀπὸ τίνα ἀπὸ ποῖον.	<i>de qui, duquel</i>

ΠΛΗΘΥΝ.

Ὄνομ. τινες, ποῖοι	<i>qui, lesquels.</i>
Γεν. τινων, ποῖων	<i>de qui, desquels.</i>
Δοτ. τισί, εἰς ποῖους	<i>à qui, auxquels.</i>
Αἰτ. ποῖους	<i>lesquels</i>
Ἄφ. ἀπὸ ποῖους	<i>de qui, desquels</i>

Ἐνικός.

Ὄνομ. ποῖα	<i>la quelle.</i>
Γεν. ποῖας	<i>de qui, de laquelle;</i>
Δοτ. εἰς ποῖαν	<i>à qui, à laquelle le.</i>
Αἰτ. ποῖαν.	<i>qui laquelle.</i>
Ἄφ. ἀπὸ ποῖαν	<i>de laquelle.</i>

ΠΛΗΘΥΝ.

Ὄνομ. ποῖαις	<i>qui, lesquelles</i>
Γεν. ποῖων	<i>de qui, desquelles</i>

Δοτ. εἰς ποῖαις	<i>à qui, auxquelles</i>
Αἰτ. ποῖαις	<i>lesquelles</i>
Ἄφ. ἀπὸ ποῖαις	<i>de qui, desquelles</i>
	Ἐνικός.

Ὄνομ. ποῖον	<i>qui, quoi</i>
Γεν. ποῖου	<i>de qui</i>
Δοτ. εἰς ποῖον	<i>au quel à quoi</i>
Αἰτ. ποῖον	<i>quoi, quelle chose</i>
Ἄφ. ἀπὸ ποῖον	<i>de quoi</i>

Πληθυντικός.

Ὄνομ. ποῖα	<i>qui lesquels</i>
Γεν. ποῖων	<i>desquels</i>
Δοτ. εἰς ποῖα	<i>auxquels</i>
Αἰτ. ποῖα	<i>lesquels</i>
Ἄφ. ἀπὸ ποῖα	<i>desquels</i>

Τούταις αἱ ἀντωνυμίαις κλίνονται: ποῖος ὡσάν ὅποιος
καὶ τὴς ὡς ὅστις ἐνωμένοι μὲ ἓνα ὄνομα σημαδεύουσι
μόνον *quel, quelle*, τὴ, σημαδεύει μερικὰ *quoi, quelle*
chose qu'est ce que. τὴ ζητεῖς; *que demandez vous.*

§ VI.

Περὶ τῶν ἀορίστων Ἀντωνυμιῶν.

Αἱ ἀόρισται ἀντωνυμίαι εἶναι εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κά-
νεῖς κάνας κάμμια κἀνεν---2ον, καθένας, καθεῖς κάθε
μία, κάθε—3ον ὅσοι, *tous ceux qui*— ὅσαι *toutes*
celles qui ὅσα *toutes les choses qui*—ἔξω ἀπὸ
τούταις ἔχομεν εἰς τὸ Γαλλικὸν *on, en, y*, αἱ ὅποια
ζητοῦσι μεγάλην στόχασιν—*on* βάνεται ὅταν ὁ λόγος

εἶναι ὅλος δι' ὅλου ἀόριστος. *ou dit* λέγουσι, *on parle* ὁμιλοῦσι *on aime la tranquillité* ἀγαπᾶσι ἡ ἡσυχία.

En δὲν ξεδιαλίζεται εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλὰ μόνον γρικᾶται μὲ τὴν συνέπειαν τοῦ λόγου ὅταν λέγω κανονὸς ἀδελφία ἔχετε; *avez-vous des freres?* Ἡ ἀπόκρισις εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν εἶναι ἔχω, ἢ δὲν ἔχω, εἰς τὸ Γαλλικόν *j'en ai* ἢ *je n'en ai pas*. Θέλεις βιβλία; *voulez-vous des livres?* ἔνα θέλω, *j'en veux un*. τὸ ἐνθυμοῦμαι, *je m'en souviens*

Y: διὰ *y* εἶναι τὸ ἴδιον, δὲν τὸ βάνουν εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλὰ γρικᾶται ἀπὸ τὸν λόγον—αὐτὸ ἀναφέρεται πάντα εἰς τὴν δοτικὴν.—Παραδείγματος χάριν ἐπιγυγετε εἰς τὴν περιδιάβασιν; *êtes vous allé à la promenade?* ἐπῆγα *j'y suis allé* δὲν πηγαίνω ποτε *je n'y vais jamais*. τὸ λογιάζω *j'y pense, je pense à cela*.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ,

Τὸ Ῥῆμα εἶναι μία λέξις ἢ ὁποία σημαδεύει ὅτι τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ὁμιλοῦμεν εἶναι ἢ ἐστάθη ἢ θέλει σταθῆ εἰς τάδε ἢ τάδε στάσιμον, ἢ κάμνει ἢ ἔκαμεν ἢ θέλει κάμει τάδε ἔργον

Τὰ ῥήματα ἔχουσι δύο ἀριθμούς ὡσάν τὰ ὀνόματα, τὸν ἐνικὸν *singulier* καὶ τὸ πληθυντικὸν *pluriel*. κάθε ἀριθμὸς ἔχει τρία πρόσωπα, ἐγὼ *je*, ἐσὺ *tu*, ἐκεῖνος *il*, ἐκεῖνη *elle* διὰ τὸν ἐνικὸν ἡμεῖς *nous* ἐσεῖς, *vous* ἐκεῖνοι *ils*, ἢ ἐκεῖναις *elles*, διὰ τὸν πληθυντικόν.

Εἰς τὰ ῥήματα διακρίνονται πέντε ἔγκλισες ἢ σχηματισμοὶ *modes*. ἡ ὀριστικὴ *l'indicatif*, ἡ ὑποθετικὴ *le conditionnel* ἢ προτακτικὴ *l'imperatif* ὑποτακτικὴ *le subjonctif* καὶ ἡ ἀπαρέμφατος *l'infinitif*. Λέγονται χρόνοι τῶν ῥημάτων οἱ διάφοροι τρόποι κατὰ τοὺς ὁποῖους σημαδεύουσι ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι ἢ γίνεταί τῶρα, ἢ ἐστάθηκεν, ἢ μέλλει νὰ γένη κ.τ.λ. Τοῦτοι οἱ χρόνοι *temps*, εἶναι πέντε εἰς τὴν ὀριστικὴν, κατὰ τὸ Ῥωμαϊκόν, ὁ Ἐνεστὼς *le présent*, ὁ Παρατατικὸς *l'imparfait*, ὁ Παρακείμενος *le prétérit ou parfait*, ὁ ὑπερσυντελικὸς *le Plus-que-parfait*, ὁ Μέλλον *le futur*. Εἰς τὴν ὑποτακτικὴν τέσσαρες εὐρίσκονται—δὲν ἔχει μέλλοντα—ἢ ἄλλαις ἔγκλισεις ἔχουσι μόνον ἓνα χρόνον *temps* εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλὰ εἰς τὸ Γαλλικόν

τεσσάρων λογίων μεταγλωττίζεται ὁ Παρακαίμενος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, κατὰ τὴν φράσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται καὶ τὸ μέλλον εἶναι διπλοῦν *futur simple, et futur Passé* τὸ ἴδιον διὰ τὸ ὑποθετικὸν *conditionnel*. Καθὼς θεωρεῖται εἰς ταῖς συζυγίας τῶν ὁποίων ἑδῶ εὐρίσκονται τύποι, ἢ παραδείγματα.

Εἰς τὸ γαλλικὸν εἶναι γενικῶς τέσσαρες συζυγίαι τῶν ῥημάτων ἢ πρώτη διὰ τὰ ῥήματα τῶν ὁποίων ἡ ἀπαρέμφατος λήγει εἰς *er aimer*, ἀγαπῶ *j'aime* ἢ δευτέρα διὰ τὰ ῥήματα εἰς *ir finir* τελειώνω *Jefinis*. ἢ τρίτη ἔχει εἰς τὴν ἀπαρέμφατον *oir recevoir* λαμβάνω *je reçois*, ἢ τετάρτη ἔχει *re rendre* στρέφω *je rends* εἰς τούταις ταῖς συζυγίαις ἀναφέρονται ὅλα τὰ ῥήματα τὰ ἐνεργητικὰ *actifs*. ἔξω ἀπὸ τούτα εἶναι ῥήματα παθητικὰ *être aimé*, ἀγαποῦμαι *je suis aimé* καὶ ῥήματα ἀντωνυμικὰ ἐνθυμοῦμαι *je me souviens* κτλ. ὅλα ἐκεῖνα τὰ ῥήματα εἰς τὸ Γαλλικὸν εἶναι συνθεμένα εἰς διαφόρους χρόνους. Ἀπὸ τὸ ῥήμα *être*, εἶμαι *je suis*, ἢ ἀπὸ τὸ ῥήμα *avoir*, ἔχω *j'ai* διὰ τούτου ἀρχινῶμεν ἀπὸ αὐτὰ τοὺς τύπους τῶν συζυγιῶν.

ΣΥΖΥΓΙΑ.

τοῦ Ῥήματος *être* νὰ εἶμαι

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς	<i>present</i>
εἶμαι <i>Je suis</i>	εἴμεσθεν <i>nous sommes.</i>
εἶσαι <i>tu es</i>	εἴσθε <i>vous êtes.</i>
εἶναι <i>il elles, est.</i>	εἶναι <i>ils elles, sont.</i>

Παρατατικὸς *imparfait.*

ἦμουν <i>j'étois</i>	ἦμεσθεν <i>nous étions.</i>
ἦσουν. <i>tu étois</i>	ἦσθε <i>vous étiez.</i>
ἦτον, ἦτο <i>il, elle, étoit</i>	ἦσαν <i>ils, elles, étoient.</i>

Παρακαίμενος *préterit ou passé, ou parfait.*

ἑστάθηκα <i>je fus</i>	ἑσταθήκαμεν <i>nous fûmes</i>
ἑστάθης <i>tu fus</i>	ἑσταθήκατε <i>vous fûtes</i>
ἑστάθηκα <i>il fut</i>	ἑστάθησαν <i>ils furent</i>

ὅταν τὸ ἔργον εἶναι περασμένον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἀντὶ *je fus tu fus* λέγουσι *j'ai été, tu as été*
il a été nous avons été, vous avez été, ils ont été.

Εἰς τὸ Γαλλικὸν εἶναι καὶ ἄλλος παρακαίμενος *passé antérieur j' eus été, tu eus été, il eut été, nous eûmes, été, vous eûtes été, ils eurent été.*

ὑπερσυντελικὸς *plus que parfait*

εἶχα σταθῆ <i>j'avois été</i>	εἶχαμεν σταθῆ <i>nous avions été</i>
εἶχες σταθῆ <i>tu avois été</i>	εἶχετε σταθῆ <i>vous aviez été</i>
εἶχε σταθῆ <i>il avoit été</i>	εἶχαν σταθῆ <i>ils avoient été</i>

Μέλλον *future.*Θέλω σταθῆ *je serai* θέλομεν σταθῆ *nous serons.*Θέλεις σταθῆ *tu seras* θέλετε σταθῆ *vous serez.*Θέλει σταθῆ *il sera* θέλουσι σταθῆ *ils seront.*

Ῥωμαϊκὰ λέγουσι καὶ, θέλει σταθῆ, θέλει εἶμαι, θένα εἶμι, τούτο τὸ θέλει ἢ θέ νὰ σημαδεύει ὅτι τὸ ῥήμα εἶναι εἰς τὸ μέλλον ὅταν τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ γένη τελείως προητέρα ἀπὸ ἓν ἄλλο τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἐγέννηκεν, τότε αἰτὸ τὸ θέλει σταθῆ—ἢ θέλω σταθῆ

σημαδεύει Γαλλικῶς *j'aurai été, tu auras été, il aura été, nous aurons été, vous aurez été, ils auront été.* Αὐτὸ λέγεται Μέλλων περασμένος, *Futur passé.*

ἸΠΟΘΕΤΙΚΗ. *CONDITIONNEL.*

Ἐνεστῶς.

ἤθελα σταθῆ *je serois.*
 ἤθελες σταθῆ *tu serois,*
 ἤθελε σταθῆ *il seroit.*

Πληθυν.

ἠθέλαμεν σταθῆ *nous serions.*
 ἠθέλετε σταθῆ *vous seriez.*
 ἠθελαν σταθῆ *ils seraient.*

Παρακείμενος.

Passé.

J'aurais été
tu aurais été
il aurait été
vous aurions été
vous auriez été
ils auraient été.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ. *IMPERATIF.*

ὄς εἶσαι *sois.*
 ὄς εἶναι *qu'll soit.*
 ὄς εἴμεσθαι *soyons.*
 ὄς εἴσθε *soyez.*
 ὄς εἶναι *qu'ils soient.*

ἸΠΟΤΑΚΤΙΚΗ. *SUBJONCTIF.*

Ἐνεστῶς.

Present.

Νὰ εἶμαι *que je sois..*

νὰ εἶσε *que tu sois.*
 νὰ εἶναι *qu'il soit.*
 Νὰ εἴμεσθαι *que vous soyez.*
 νὰ εἴσθε *que vous soyez.*
 νὰ εἶναι *qu'ils soient.*

Παρατατικός.

imparfait.

Νὰ ἦμουν *que je fusse*
 νὰ ἦσουν *que tu fusses.*
 νὰ ἦτον *qu'il fût.*
 νὰ ἦμεσθαι *que nous fussions.*
 νὰ ἦσθε *que vous fussiez.*
 νὰ ἦταν *qu'ils fussent.*

Παρακείμενος.

Prétérit.

Νὰ ἐστάθηκα *que j'aie été.*
 νὰ ἐστάθηκες *que tu aies été.*
 νὰ ἐστάθηκε *qu'il ait été*
 Νὰ ἐσταθήκαμεν *que nous ayons été*
 νὰ ἐσταθήκατε *que vous ayez été.*
 νὰ ἐστάθησαν *qu'ils aient été.*

Ἵπερσυντέλικός *plus-que-parfait.*

Νὰ εἶχα σταθῆ *que j'eusse été.*
 νὰ εἶχας σταθῆ *que tu eusses été.*
 νὰ εἶχε σταθῆ *qu'il eût été.*
 νὰ εἶχαμεν σταθῆ *que nous eussions été.*
 νὰ εἶχετε σταθῆ *que vous eussiez été.*
 νὰ εἶχαι σταθῆ *qu'ils eussent été.*

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

INFINITIF.

Ἐνεστῶς.

Present.

Νὰ εἶμαι νὰ εἶσαι *être.* κτλ.

— Ὡσάν τὸν ἐνεστὸς τῆς Ἰποτακτικῆς ὅλα τὰ πρόσωπα αὐτοῦ ἔχουν τὴν ἰδίαν σημασίαν *être*

Παρακείμενος.

Passé.

Νὰ ἐστάθηκα κτλ.

avoir été

Ὅλα τὰ πρόσωπα ὡσάν εἰς τὸν Παρακείμενον τῆς Ὑποτακτικῆς σημαδεύουσι τὸ ἴδιον *avoir été*.

Τοῦτο εἶναι μία δυσκολία εἰς τὴν μεταγλώττησιν τοῦ ῥωμαϊκοῦ, νὰ γνωριεθῆ πότε τὸ ῥῆμα εἶναι εἰς τὴν ὑποτακτικὴν *Subjonctif* πότε εἰς τὴν ἀπαρέμφαντον *Infinitif* διότι δὲν εἶναι κάμμία διαφορὰ εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν τοῦτο ἀποφασίζεται μερικὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος μετὰ τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἀμφιβολία ἂν τὰ δύο ῥήματα εἶναι εἰς τὸ ἴδιον πρόσωπον, τὸ δεύτερον εἶναι εἰς τὸν ἀπαρέμφαντον θέλω νὰ ἦμαι *Je veux être*. θέλεις νὰ ἦσαι *vous voulez être*. θέλει νὰ γένη *il veit devenir* διατὶ τὰ πρόσωπα εἰς κάθε φράσιν εἶναι τὰ ἴδια, θέλω (ἐγὼ) νὰ ἦμαι [ἐγὼ] θέλεις | ἐσὺ | νὰ ἦσαι | ἐσὺ | ἂν ἐβίλω θέλω νὰ ἦσαι, θέλεις νὰ εἶμαι, τὰ πρόσωπα διαφύρουσι. θέλω | ἐγὼ | νὰ ἦσαι | ἐσὺ | *Je veux que tu sois*, θέλεις | ἐσὺ | νὰ ἦμαι | ἐγὼ | *vous voulez que Je sois* ὅμως ἂν τὸ πρόσωπον ἐνεργεῖ εἰς τὸ δεύτερον ἀλλέως εἶναι, τὸν ἕκαμα νὰ ἐρθῆ *je l'ai fait venir* τοῦ συμβουλευῶ νὰ γράψῃ *Je lui Conseille d'écrire*.

Μετοχὰὶ *participes*.

Ἐνικὸς *present*

Παρακείμενος.

Ἐστῶντας ἢ ὄντας *étant* εἰς τὸ γαλλικὸν *ayant été*

Ἐχοντας νὰ ἦμαι *deyant être* ἀφοῦ ἐστάθηκα.

Ἡ σημειώσεις βαλμένας διὰ τὸ ῥῆμα *être*, εἶναι

καὶ διὰ τὰ ἄλλα ῥήματα. Εἰς τὸν Παρακείμενον, εἰς τὸν μέλλον, εἰς τὴν ὑποθετικὴν καὶ εἰς τὴν ἀπαρέμφαντον.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΩΣ.

avoir ἔχω *J'ai*.

Ὀριστική.

ἘΝΕΣΤΩΣ.

ἔχω *J'ai*

ἔχομεν *nous avons*

ἔχεις *tu as*

ἔχετε *vous avez*.

ἔχει *il a*

ἔχουσι, ἔχουν, *ils ont*

Παρατατικός.

εἶχα *j'avais*

εἶχαμεν *nous avions*

εἶχες *tu avais*

εἶχετε *vous aviez*

εἶχε *il avait*

εἶχασι. *ils avaient*

Παραίμενος.

ἔλαβα *j'eus, j'ai eu*

ἔλαβες *tu eus, tu as eu*

ἔλαβε *il eut, il a eu*.

ἐλάβαμεν *nous eumes, nous avons eu*

ἐλάβετε *vous eutes, vous avez eu*

ἐλάβασι *ils eurent, ils ont eu*.

Ἵπερσυντελικός.

εἶχα λάβει *j'avais eu*

εἶχες λάβει *tu avais eu*

εἶχε λάβει *il avait eu*

Πληθυντικός

ἔιχαμεν λάβει *nous avions eu*
 ἔιχετε λάβει *vous aviez eu*
 ἔιχασι λάβει *ils avaient eu*

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θάνουσι λαβεῖν, ἀντὶς τοῦ λάβει τοῦ ἀπλορωμαϊκοῦ, οὕτως καὶ τὸν Μέλλοντα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους χρόνους.

Μέλλον *Futur*

	<i>present</i>	<i>passé</i>
Θέλω λάβει	<i>j'aurai</i>	<i>j'aurai eu</i>
Θέλεις λάβει	<i>tu auras</i>	<i>tu auras eu</i>
Θέλει λάβει	<i>il aura</i>	<i>il aura eu</i>
Θέλομεν λάβει	<i>nous aurons</i>	<i>nous aurons eu</i>
Θέλετε λάβει	<i>vous aurez</i>	<i>vous aurez eu</i>
Θέλουσι λάβει	<i>ils auront</i>	<i>ils auront eu</i>

Ἰποθετικὴ *Conditionnel.*

	<i>present.</i>	<i>passé.</i>
ἤθελα λάβει	<i>j'aurais</i>	<i>j'aurais eu.</i>
ἤθελες λάβει	<i>tu aurais.</i>	<i>tu aurais eu.</i>
ἤθελε λάβει	<i>il aurait</i>	<i>il aurait eu.</i>
ἤθελαμεν λάβει	<i>nous aurions</i>	<i>nous aurions eu</i>
ἤθελετε λάβει	<i>vous auriez</i>	<i>vous auriez eu</i>
ἤθελασι λάβει	<i>ils auraient</i>	<i>ils auraient eu.</i>

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ,

	<i>ἔχε</i>	<i>aie</i>
ὡς ἔχη		<i>qu'il ait</i>
ὡς ἔχωμεν		<i>ayons</i>

ἔχετε *ayez*
 ὡς ἔχουσι *qu'ils aient.*

ἸΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Νὰ ἔχω *que j'aie* νὰ χωρῶν *que nous ayons*
 νὰ ἔχης *que tu aies* νὰ χετέ *qu'vous ayez*
 νὰ ἔχη *qu'il ait* νὰ ἔχῃ *qu'ils aient.*

Παρατατικός.

Νὰ εἶχα *que j'eusse* νὰ εἶχαμεν *que nous eussions*
 νὰ εἶχες *que tu eusses* νὰ εἶχετε *que vous eussiez*
 νὰ εἶχε *qu'il eût* νὰ εἶχῃ *qu'ils eussent.*

Παρακείμενος.

Νὰ ἔλαβα *que j'aie eu*
 νὰ ἔλαβες *que tu aies eu*
 νὰ ἔλαβα *qu'il ait eu*
 εὐὰ ἐλάβαμεν *que nous ayons eu*
 νὰ ἐλάβετε *que vous ayez eu*
 νὰ ἐλάβασι *qu'ils aient eu.*

ἸΠΕΡΣΥΤΤΑΙΚΟΣ

νὰ εἶχα λάβει *que j'eusse eu*
 νὰ εἶχες λάβει *que tu eusses eu*
 νὰ εἶχε λάβει *qu'il eût eu.*
 νὰ εἶχαμεν λάβει *que nous eussions eu*
 νὰ εἶχετε λάβει *que vous eussiez eu*
 νὰ εἶχαν λάβει *qu'ils eussent eu.*

Ἀπρόσφορος *infinitif.*

	Ἐνεστώς	Παρακείμενος
νὰ ἔχω	<i>avoir</i>	νὰ εἶχα <i>avoir eu</i>

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστώς
ἔχοντας *ayant*
Παρακείμενος
ἀφοῦ ἔλαβα *ayant eu.*

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΕΡ.
aimer να ἀγαπῶ

Οριστική.

Ἐνεστώς, *présent*
Ἀγαπῶ *J'aime.*
ἀγαπᾷς *tu aimes.*
ἀγαπᾷ *il, elle, aime.*
ἀγαποῦμεν ἀγαπῶμεν *nous aimons.*
ἀγαπᾶτε *vous aimez*
ἀγαποῦν, ἀγαπῶσι *ils, elles, aiment.*

Imperfait..

Παρατατικός
ἠγαποῦσα *j'aimois*
ἠγαποῦσες *tu aimois*
ἠγαποῦσε, ἠγάπα *il, elle, aimoit.*
ἠγαπούσαμεν *nous aimions*
ἠγαπούσατε *vous aimiez*
ἠγα τοῦσαν *ils elles aimoient.*

Παρακείμενος

Parfait.

ἠγάπησα *J'aimai, J'ai aimé*
ἠγάπησες *tu aimas, tu as aimé,*
ἠγάπησε *il elle, aima il elle, a aime.*
ἠγαπήσαμεν *nous aimâmes nous avons aimé*
ἠγαπήσατε *vous aimâtes vous avez aimé*

ἠγάπησαν *ils, elles, ont aimé,*
Υπερσυντελικός. *Plus que parfait.*

εἶχα ἀγαπήσει *J'avois aimé*
εἶχες ἀγαπήσει *tu avois aimé.*
εἶχε ἀγαπήσει *il elle avoit aimé*
εἶχαμεν ἀγαπήσει *nous avions aimé*
εἶχετε ἀγαπήσει *vous aviez aimé.*
εἶχαν ἀγαπήσει *ils, elles, avoient aimé.*

Μέλλον.

Futur.

θήλω ἀγαπήσει *j'aimerai*
θήλεις ἀγαπήσει *tu aimeras*
θήλει ἀγαπήσει *il, elle, aimera.*
θήλομεν ἀγαπήσει *nous aimerons,*
θήλετε ἀγαπήσει *vous aimerez,*
θήλουν ἀγαπήσει *ils, elles, aimeront.*

Futur passe.

J'aurai aimé, tu auras aimé, il aura aimé. ee

Υποθετική.

Conditionel.

Ἐνεστώς.

ἤθελα ἀγαπήσει *f'aimerois*
ἤθελες ἀγαπήσει *tu aimerois*
ἤθελεν ἀγαπήσει *il elle aimeroit*
ἤθελομεν ἀγαπήσει *nous aimerions*
ἤθέλετε ἀγαπήσει *vous aimeriez.*
ἤθελαν ἀγαπήσει *ils, elles, aimeraient.*

Conditionnel passé.

*J'aurais aimé, tu aurais aimé, il aurait aimé
vous aurions aimé, vous auriez aimé, ils auraient
aimé,*

Προταστική.

Ἀγάπα ἀγάπησε *aimé*
Ἄς ἀγαπήσῃ *qu'il, qu'elle aime*
ἄς ἀγαποῦμεν *aimons*
ἀγαπᾶτε *aimez.*
ἄς ἀγαποῦσι *qu'ils, qu'elles aiment*

Υποτακτική.

Ἐνεστώς.

Νὰ ἀγαπῶ *que J'aime*
νὰ ἀγαπᾷς *que tu aimes*
νὰ ἀγαπᾷ. *qu'il, qu'elle aime*
νὰ ἀγαποῦμεν *que nous aimions*
νὰ ἀγαπᾶτε *que vous aimez*
νὰ ἀγαποῦσι *qu'ils, qu'elles aiment*

Παρατακτικός.

Νὰ ἀγαποῦσα *que J'aimasse*
νὰ ἀγαποῦσας *ses que tu aimas*
νὰ ἀγαποῦσε *qu'il, qu'elle aimât*
ἄ ἀγαπούσαμεν *que nous aimassions*
ἀγαπούσετε *que vous aimassiez*
να ἀγαπούσασι *qu'ils, qu'elles aimassent*

Παρακείμενος.

Νὰ ἠγάπησα *que J'aie aimé.*
νὰ ἠγάπησες *que tu aies aimé.*
νὰ ἠγάπησε. *qu'il, qu'elle, ait aimé.*
νὰ ἠγαπήσαμεν *que nous ayons aimé.*
νὰ ἠγαπήσετε *que vous ayez aimé.*
νὰ ἠγάπησαν *qu'ils aient aimé.*

Ἵπερσυντελικός

Νὰ εἶχα ἀγαπήσῃ *que J'ense aimé.*
νὰ εἶχες ἀγαπήσῃ *que tu eusses aimé.*
νὰ εἶχεν ἀγαπήσῃ *qu'il eût aimé.*
νὰ εἶχαμεν ἀγαπήσῃ *que nous eussions aimé.*
νὰ εἶχετε ἀγαπήσῃ *que vous eussiez aimé*
νὰ εἶχαν ἀγαπήσῃ *qu'ils eussent aimé.*

Ἀπαρέμφατος

Ἐνεστώς

νὰ ἀγαπῶ νὰ ἀγαπήσω *aimer*

Παρακείμενος

νὰ ἠγάπησα *avoir aimé*

Μετοχάι

ἀγαπῶντας *aimant*
ἀφοῦ ἀγάπησα *ayant aimé*
ἔχοντας νὰ ἀγαπῶ *devant aimer*

ΡΗΜΑΤΑ ἈΝΩΜΑΛΑ

Ἀνώμαλα λέγονται τὰ ρήματα ὅταν δὲν κλίνονται
κατὰ τὸν γενικὸν τρόπον.

Τὰ Ἀνώμαλα ῥήματα τὰς Σιζυγίας εἰς *er*, εἶναι μερικὰ *aller* παγαίνω, καὶ *envoyer* πέμπω.

Τὸ ῥῆμα *aller* ἔχει εἰς τὸν ἑνεστώτα, *je vais ou je vas, tu vas, il vas, nous allons, vous allez, ils vont*. — Παρατατικός. — *j'allais, tu* κ.τ.λ. εἰς τὸν Παρακαίμενον — *j'allai, je suis allé* κ.τ.λ. Μέλλων *i'irai, tu iras* κ.τ.λ. Προστακτική. *vas, qu'il aille, allons, allez, qu'ils aillent*. Ὑποτακτική. *que j'aille que tu ailles* παρατατικός, *que j'allasse* οὕτως τὰ ῥῆμα *s' en aller*.

Τὸ ῥῆμα *envoyer* ἔχει εἰς τὸ μέλλον *J'enverrai* ὑποθετική *J'enverrais*.

ΣΥΖΥΓΙΑ-

τῶν ῥημάτων εἰς *ir*.

Ὀριστική.

ἘΝΕΣΤΩΣ.

Τελειώνω	<i>Je finis.</i>
τελειώνεις	<i>tu finis.</i>
τελειώνει	<i>il, elle, finit.</i>
τελειώνομεν	<i>nous finissons.</i>
τελειώνετε	<i>vous finissez.</i>
τελειώνουσι	<i>ils, elles finissent</i>

Παρατατικός.

Ἐτελείωνα	<i>je finissois,</i>
ἐτελείωνες	<i>tu finissois</i>
ἐτελείωνε	<i>il, elle, finissoit.</i>

ἐτελειώναμεν	<i>nous finissions.</i>
ἐτελειώνετε	<i>vous finissiez.</i>
ἐτελειώνασι	<i>ils, elles finissoient,</i>

Παρακαίμενος.

ἐτελείωσα	<i>Je finis</i>
ἐτελείωσες	<i>tu finis</i>
ἐτελείωσε	<i>il, elle finit</i>
ἐτελειώσαμεν	<i>nous finimes</i>
ἐτελειώσατε	<i>vous finites</i>
ἐτελειώσασι	<i>ils, elles finirent</i>

ἄλλῶς Γαλλικά.

<i>j'ai fini</i>	<i>j'eus finis</i>
<i>tu as fini</i>	<i>tu eus finis</i>
<i>il, elle a fini</i> κτλ.	<i>il, elle</i> κτλ.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐἶχα τελειώσει	<i>j'aurais fini</i>
εἶχες κτλ.	<i>tu</i> κτλ.

Μέλλων.

Θέλω τελειώσει	<i>je finirai</i>
θέλεις κτλ.	<i>tu</i> κτλ.

Ἀλλείως Γαλλικά.

j'aurai fini, tu auras fini κτλ.

Ὑποθετική.

Ἦθελ α τελειώσει	<i>je finirais</i>
ἤθελες κτλ.	<i>tu</i> κτλ.

ἄλλῶς.

j'aurais fini, tu aurais fini κτλ.

Προστακτική.

Τελειώσε	<i>finis</i>
ας τελειώση	<i>qu'il finisse</i>
ας τελειώσωμεν	<i>finissons</i>
τελειώσετε	<i>finissez</i>
ας τελειώσουν	<i>qu'ils, qu'eiles finissent</i>

Υποτακτική.

Ένεστώς.

νά τελειώσω	<i>que je finisse</i>
νά τελειώσης	<i>que tu finisses</i>
νά τελειώση	<i>qu'il finisse</i>
νά τελειώσωμεν	<i>que nous finissions</i>
νά τελειώσετε	<i>que vous finissiez</i>
νά τελειώσουν	<i>qu'ils, qu'elles finissent</i>

Παρατατικός

νά έτελείωνα	<i>que Je finisse.</i>
νά έτελείωνες	<i>que tu finisses</i>
νά έτελείωνε	<i>qu'il qu'eile finit</i>
νά έτελειώναμιν	<i>que nous finissions</i>
νά έτελειώνετε	<i>que vous finissiez</i>
νά έτελειώνασι	<i>qu'ils, qu'elles finissent</i>

Παρακείμενος

νά έτελείωσα	<i>que j'aie fini</i>
νά έτελείωσες	<i>que tu aies ec.</i>

Υπερσυντελικός

νά είχα τελειώσει	<i>que J'eusse fini.</i>
νά είχες	<i>que tu. e c.</i>

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ένεστώς

Νά τελειώσω *finir.*

Παρακείμενος.

Νά έτελείωσα *avoir fini*

Μετοχή.

τελειόνοντας *finissant*

άφου έτελείωσα *ayant fini.*

έχοντας νά τελειώσω *devant finir.*

Είς τούτην τήν συζυγίαν τών ρημάτων εις *ir* είναι πολλά άνώμαλα ρήματα διά τὰ όποια άναγκαία είναι μία γαλλική γραμματική.

Συζυγία τών ρημάτων εις *Oir.*

Recevoir

νά λάβω, ή λαμβάνω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ένεστώς.

Λαμβάνω, ή λαβαίνω

Je recois

λαμβάνεις,

tu recois

βαμβάνει,

il recoit

λαμβάνομεν,

nous recevons

λαμβάνεται,

vous recevez

λαμβάνουσι

ils recoivent

Παρατατικός.

ελάμβανα ελάθενα

je recevois.

ἐλάμβανες *tu recevois*
 ἐλάμβανε *il recevoit*
 ἐλαμβάναμεν *nous recevions*
 ἐλαμβάνετε *vous receviez*
 ἐλαμβάνασι *ils recevoient*

Παρακείμενος.

ἔλαβα *je reçus*
 ἔλαβες *tu reçus*
 ἔλαβε *il reçut*
 ἐλάβαμεν *nous reçûmes*
 ἐλάβετε *vous reçûtes*
 ἔλαβαν *ils reçurent*

Ἀλλείως Γαλλικά.

J'ai reçu *J'ens reçu.*
tu as reçu κτλ. *tu en as reçu* κτλ.

Υπερσυντακτικός.

εἶχα λάβει *J'avois reçu*
 εἶχες λάβει *tu avois reçu*
 εἶχε κτλ. *il avoit* κτλ.

Μέλλον.

ἔλω λάβει *Je recevrai*
 θέλεις λάβει *tu recevras.*
 θέλει λάβει *il recevra*
 θέλομεν λάβει *nous recevrons*
 θέλετε λάβει *vous recevrez*
 θέλουσι λάβει *ils recevront*

Ἀλλείως Γαλλικά.

Dutur passé.

J'aurai reçu, tu auras reçu κτλ.

Υποθετική.

ἤθελα λάβει *Je recevrais*
 ἤθελεις λάβει *tu recevrais*
 ἤθελε κτλ. *il* κτλ.

Ἀλλείως.

Conditionel passé.

J'aurais reçu tu aurais reçu κτλ.

Προστακτική.

λάβει *reçois*
 ἄς λάβῃ *qu'il reçoive*
 ἄς λάβομεν *recevons*
 λάβετε *recevez*
 ἄς λάβουσι *qu'ils reçoivent.*

Υποτακτική.

Ἐπιστώς.

νά λάβω *que je reçoive.*
 νά λάβῃς *que tu reçoives*
 νά λάβῃ *qu'il reçoive*
 νά λάβομεν *que nous recevions*
 νά λάβετε *que vous receviez*
 νά λάβουσι *qu'ils reçoivent*

Παρατατικός.

νά ἐλάμβανα *que je receusse*

να ἐλάμβανες *que tu recusses*
 να ἐλάμβανε *qu'il recût*
 να ἐλαμβάναμεν *que nous recussions*
 να ἐλαμβάνετε *que vous recussiez*
 να ἐλαμβάνασι *qu'ils recussent.*

Παρακείμενος.

να ἔλαβα *que j'aie reçu*
 να ἔλαβες *que tu aies reçu*
 να ἔλαβε κτλ. *qu'il ait κτλ.*

ὑπερσυντελικός.

να εἶχα λάβει *que j'eusse reçu*
 να εἶχες λάβει *que tu eusses reçu*
 να εἶχε κτλ. *qu'il κτλ.*

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς

να λάβω να λάβῃς κτλ. *recevoir*

Παρακείμενος.

Να ἔλαβα, να ἔλαβες κτλ. *avoir reçu*

Μετοχαί.

λαμβάνοντας *recevant.*
 ἀποῦ ἔλαβα *ayant reçu*
 ἔχοντας να λάβω *deyant recevoir.*

Εἶναι ῥήματα εἰς οἷρ πολλά ἀνώμαλα, παραδείγ
 χάρ. *pouvoir* — Ἐνεστώς *je peux ou je puis tu*
peux il peut nous pouvons, vous pouvez, ils

peuvent — Μέλλον, *je pourrai ec. — Savoir —*
Je sais tu sais il sait, nous savons vous savez
ils savent — Μέλλον je saurai voir — Μέλλον
je verrai ec. .

Εἰς τοῦτο τὸ ῥήμα διὰ τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνικοῦ
 ἐβάλλαμεν μόνον *il* — ἂν τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος
 εἶναι εἰς τὸ θηλυκὸν γένος βάνεται *elle* καὶ εἰς τὸν πλην
 θυντικὸν ἀντὶς τοῦ *ils* βάνεται *elles* — Τὸ ἴδιον
 διὰ τὰ ἀκόλουθα ῥήματα.

Συζυγία. τῶν ῥημάτων εἰς *re*
rendre στρέφω

Ὀριστική.

Ἐνεστώς.

στρέφω

στρέφεις

στρέφει

στρέφομεν

στρέφετε

στρέφουσι

Je rends
tu rends

il rend

nous rendons

vous rendez

ils rendent.

Παρατατικός.

ἔστρεφα

ἔστρεφες ec.

ἄλλῳ; *j'ai rendu, tu as rendu ec.*

j'eus rendu tueus ec.

Παρακείμενος.

ἔστρεψα

ἔστρεψες.

Je rendois
tu ec.

Je rendis
tu rendis κτλ

Υπερσυντελικός.

Είχα στρέψει *j'avais rendu*
 είχες στρέψει *tu avais rendu. ee*

Μέλλον.

Θέλω στρέψει *je rendrai.*
 θέλεις στρέψει κτλ. *tu rendras. ee.*

Άλλέως. *J'aurai rendu tu auras rendu ee.*

Υποθετική.

Ἦθελα στρέψει *je rendrais*
 ἤθελε στρέψει *tu rendrais*

Άλλέως. *J'aurais rendu tu aurais rendu ee.*

Προστακτική.

Στρέψε *rends*
 ἄς στρέψη *qu'il rende*
 ἄς στρέψωμεν *rendons*
 στρέψετε *rendez*
 ἄς στρέψουσι *qu'ils rendent.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ

Ἐνεστώς.

Νὰ στρέψω *que je rende*
 νὰ στρέψης *que tu rendes*
 νὰ στρέψη *qu'il rende*
 νὰ στρέψωμεν *que nous rendions.*
 νὰ στρέψετε *que vous rendiez.*
 νὰ στρέψουσι *qu'ils rendent*

Παρακατικός.

νὰ ἔστρεφα *que Je rendisse*
 νὰ ἔστρεφες *que tu κτλ.*

Παρακαίμενος.

Νὰ ἔστρεφα *que j'aie rendu*
 νὰ ἔστρεφες *que tu aies κτλ.*

Υπερσυντελικός.

νὰ εἶχα στρέψει *que j'eusse rendu*
 νὰ εἶχες στρέψει *que tu eusses κτλ.*

Απαρέμφοτος.

νὰ στρέψω νὰ στρέψης κτλ. *rendre*
 νὰ ἔστρεψα νὰ ἔστρεφες κτλ. *avoir rendu*

Μετοχάϊ.

στρέφοντας *rendant*
 ἀφοῦ ἔστρεψα *ayant rendu*
 ἔχοντας νὰ στρέψω *devant rendre*

Εἰς τούτην τὴν συζυγίαν, τὰ ἀνώμαλα ῥήματα τὰ πλεόν συνηθισμένα εἶναι *dire, faire, craindre, vivre.*

Εἰς τὰ δύο ῥήματα *dire* καὶ *faire* τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἐνεστώς εἶναι εἰς *tes* ὅχι εἰς *ez*—*Je dis, tu dis il dit, nous disons vous dites ils disent—je fais, tu fais, il fait nous faisons, vous faites, ils font*—Μέλλον—*je dirai,*

Je feral, —Υποτακτική— *que je dise, que je fusse.*
craindre, Ενεστώς. *je crains, tu crains il*
cruint, nous craignons, vous craignez, il crai-
gnent. εἰς τὸν Παρακείμενον, *je craignis* Ὑποτα-
 κτική *que je craigne.*

Vivre ἔχει εἰς τὸν Παρακείμενον *Je vécus. j'ai vécu.*
 Ὑποτακτική *que je vive.*

Ῥῆμα παθητικόν.

Τὸ ῥῆμα τὸ παθητικόν εἰς τὸ Γαλλικόν ἄλλο δὲν εἶ-
 ναι παρὰ τὸ ῥῆμα *être, je suis* μὲ τὴν μετοχὴν τοῦ
 παρακειμένου. ἀλλὰ εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν εἶναι μία συζυγία
 τῆς ὁποίας χρειάζεται ἓνα παράδειγμα.

Κτυποῦμαι *Je suis frappé*

Ὀριστική.

Ενεστώς.

Κτυποῦμαι *je suis frappé.*
 κτυπᾶσαι *tu es frappé*
 κτυπᾶται *il est frappé.*
 κτυπούμεθα *nous sommes frappés*
 κτυπᾶσθαι *vous êtes frappés*
 κτυποῦνται *ils sont frappés*

Παρατακτικός.

ἐκτυπούμουν *j'étais frappé*
 ἐκτυπούσσουν *tu étois frappé*
 ἐκτυπᾶτο *il étoit frappé.*
 ἐκτυπούμεσθον *nous étions frappés*
 ἐκτυποῦσθε *vous étiez frappés*
 ἐκτυποῦνταν *ils étoient frappés*

Παρακείμενος;

Ἐκτυπήθηκα *je fus frappé*
 ἐκτυπήθηκες *tu fus frappé*
 ἐκτυπήθηκε *il fut frappé*
 ἐκτυπήθηκαμεν *nous fûmes frappés*
 ἐκτυπήθηκατε *vous fûtes frappés*
 ἐκτυπήθησαν *ils furent frappés.*

Ἀλλέως *j'ai été frappé, tu as été* κτλ.

Ἰκτεροντελικός.

εἶχα κτυπηθῆ *j'avais été frappé*
 εἶχες κτυπηθῆ *tu avais été* κτλ.

Μέλλον.

Θέλω κτυπηθῆ *je serai frappé*
 Θέλεις κτλ. *tu seras* κτλ.

Ἀλλέως *j'aurais été frappé, tu aurais été* κτλ.

Ὑποθετική.

ἤθελα κτυπηθῆ *je serais frappé*
 ἤθελες κτλ. *tu serais*

Ἀλλέως *s'aurais été frappé, tu aurais* κτλ.

Προστακτική.

Κτυπήσου	<i>Sois frappé</i>
ἄς κτυπηθῆ	<i>qu'il soit frappé</i>
ἄς κτυπηθούμεν	<i>soyons frappés</i>
κτυπιθῆτε	<i>soyez frappés</i>
ἄς κτυπηθεῶν	<i>qu'ils soient frappés</i>

Υποτακτική

Ἐνεστώς.

Νά κτυπηθῶ	<i>que Jè 'sois frappé</i>
νά κτυπηθῆς	<i>que tu es.</i>

Παρατατικός.

νά ἐκτυπούμουν	<i>que je fusse frappé</i>
νά ἐκτυπούσουν	<i>que tu es.</i>

Παρακείμενος.

νά ἐκτυπήθηκα	<i>que j'ai été frappé</i>
νά ἐκτυπήθηκες	<i>que tu es.</i>

Υπερσυντελικός.

νά εἶχα κτυπηθῆ	<i>que J'eusse été frappé</i>
νά εἶχες ec.	<i>que tu eusses.</i>

Απαρέμφατος.

νά κτυπηθῶ	<i>être frappé</i>
νά ἐκτυπήθηκα	<i>avoir été frappé</i>

Μετοχή.

κτυπημένος	<i>frappé</i>
------------	---------------

Εἰς τούτα τὰ ῥήματα ἂν ἡ ὀνομαστικὴ τῆς φράσεως εἶναι θηλυκοῦ γένους βάλλεται ἄλλο e εἰς τὸ τέλος γράφεται *frappée* καὶ ὅλα τὰ τρίτα πρόσωπα ἀντὶς τοῦ

il ils ἔχουσι elle, elles οὕτως εἰς ὅλα τὰ παθητικὰ ῥήματα.

Εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν τὰ ῥήματα τὰ παθητικὰ ἔχουσι καὶ ἄλλην σημασίαν ἐκείνην. τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων τῶν ὁποίων εἶναι ἓνας τύπος σελ. 70 ὅθεν κτυποῦμαι σημαδεύει οὐ μόνον *je suis frappé* ἀλλὰ καὶ *je me frappe, tu te frappes ec.* γνωρίζεται ἡ διαφορὰ τούτη ἐπὶ τὴν συνέπειαν τοῦ λόγου, ὅταν λέγω διὰ κινήσεως ἐγκωμιάζεται πολλά. ἂν ἐγκωμιάζεται ἀπ' ἄλλον *il est loué* ἂν ἐγκωμοιάζει τὸν ἑαυτόν του, *il se loue.*

Εἶναι εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν ῥήματα ὅμοια μὲ τὸ παθητικὸν καὶ ἔχουσιν ὅμως ἐνεργητικὴν σημασίαν. ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ διαλέγω τὸ ῥήμα *venir* ἔρχομαι, τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὰ ἀνώμαλον εἰς τὸ Γαλλικόν.

Συζυγία.

Τοῦ ῥήματος *Venir* ἔρχομαι

Οριστικὴ.

Ἐνεστώς.

ἔρχομαι	<i>je viens</i>
ἔρχεσαι	<i>tu viens</i>
ἔρχεται.	<i>il vient</i>
ἔρχομεθα	<i>nous venons</i>
ἔρχεσθε	<i>vous venez</i>
ἔρχονται.	<i>ils viennent.</i>

Παρατατικός.

ἔρχοῦμουν	<i>Je venais</i>
ἔρχόσασιν	<i>tu venais</i>

έρχονται
 έρχόμεσθαι
 έρχοσθε
 έρχονται
*il venait
 nous venions
 vous veniez
 ils venaient.*

Παρακείμενος.

ἦρθα, ἦ ἦλθα
 ἦρθες, ἦλθες
 Ἄλλέως *je suis venu, tu es venu ec.
 ἦ Je fus venu, tu fus* κτλ.

Υπερσυντελικός.

εἶχα έρθῆ
 εἶχες έρθῆ
*J'etais venu
 tu etais ec.*

Μέλλον.

Θέλω έρθει
 Θέλεις έρθει
 Ἄλλέως *je serai venu, tu seras* κτλ.

Υποθετικός.

ἤθελα έρθει
 ἤθελες έλθει
 Ἄλλέως *je serais venu tu serais venu* κτλ.

Προστακτική.

ἔλα
 ἔς έρθαι
 ἔς έρθοῦμεν
 ἔλατε
 ἔς έρθοῦν
*viens
 qu'il vienne
 venons
 venez
 qu'ils viennent.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ

νά έρθῶ
 νά έρθῆς
 νά έρθῆ
 νά έρθοῦμεν
 νά έρθῆτε
 νά έρθοῦν
*que Je vienne,
 que tu viennes
 qu'il vienne.
 que nous venions
 que vous veniez
 qu'ils viennent*

Παρατελικός.

νά έρχοῦμαι
 νά έρχοῦσαι
*que Je vinsse,
 que tu vinsses* κτλ.

Παρακείμενος.

νά ἦρθα
 νά ἦρθες
*que je sois venu.
 que tu sois venu* κτλ.

Υπερσυντελικός.

νά εἶχα έρθῆ
 νά εἶχες έρθῆ
*que Je fusse venu.
 que tu fusses* κτλ.

Απαρέμφατος.

νά έρθῶ νά έρθῆς κτλ. *venir-
 etre venu*

Μετοχή.

έρχόμενος
 ἀφοῦ ἦρθα
*venant
 etant venu*

Ἐξ αἰτίας τούτου τοῦ ῥήματος στοχασθῆτε ὅτι εἶ-
 ει εἰς τὸ Γαλλικὸν ῥήματα τὰ ὁποῖα κλίνονται μὲ τὸ
 μα *être* ὅχι μὲ *avoir*. Εἶναι μερικὰ τὰ ῥήματα κι-
 σεως, *monter, descendre, partir, aller*
 αἷς ξεδιαλίσσεται εἰς ταῖς γραμματικαῖς.

SISMANOGLIO MEGARON

ΣΥΖΥΓΙΑ.

Τῶν ἀντωνυμικῶν ῥημάτων.

Se repentir μετανοιώνω *ou mieux* μετανοῶ.

Ὀριστική.

Ἐνεστώς.

μετανοιώνω

μετανοιώνεις

μετανοιώνει

μετανοιώνομεν

μετανοιώνετε

μετανοιόντου

Je me repens
tu te répens
il se repent
nous nous repentons
vous vous repentez.
ils se repentent.

Παρατατικός.

ἔμετανοίωνα

ἔμετανοίωνες

ἔμετανοίωνε

ἔμετανοίωναμεν

ἔμετανοίονατε

ἔμετανοίοναν

je me repentai
tu te repentai
il se repentait
nous nous repentions
vous vous repentiez
ils se repentaient

Παρακείμενος.

ἔμετανοίωσα

ἔμετανοίωσες

je me suis repenti, tu t'es κτλ.

Ἵπερσυντελικός.

ἔχα μετανοιώσει

ἔχε κτλ.

je m'étois repenti
tu t'étais rep. cc.

Μέλλων.

Θέλω μετανοιώσει

θέλεις κτλ.

Ἄλλίως *je me serai repenti, tu te* cc.

Je me repentirai

tu te repentiras cc.

Υποθετική.

ἤθελα μετανοιώσει

ἤθελες κτλ.

Ἄλλίως *je me serais repenti, tu te serais* cc.

je me repentirais

tu te cc.

Προστακτική.

μετανοίωσε μετανόησε

ἄς μετανοιώσῃ

ἄς μετανοιώσωμεν

μετανοιώσατε

ἄς μετανοιώσουσι

repens toi

qu'il se repente

repentons nous

repentez vous

qu'ils se repentent

Υποτακτικά.

Ἐνεστώς

νά μετανοιώσω

νά μετανοιώσῃς

νά μετανοιώσῃ

que je me repente

que tu te repentes

qu'il se

Παρατατικός.

νά ἔμετανοίωνα

νά ἔμετανοίωνες

que je me repentisse

que tu te κτλ.

Παρακείμενος.

νά ἔμετανοίωσα

que je me sois repenti

να ἔμετ. κτλ. *que tu te es.*

Υπερσυντελικός.

να εἶχα μετανοιώσει *que je me fusse repenti*
να εἶχες κτλ. *que tu te*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

να μετανοιώσω να μετανοιώσης *se repentir*
να ἐμετάνοιωσα *s'être repenti.*

Μετοχή.

μετανοιώνοντας *se repentant*
μετανοημένος *repenti.*

Περὶ τῶν ἀπροσωπικῶν ῥημάτων.

Ἀπροσωπικά ῥήματα λέγονται ἐκεῖνα τῶν ὁποῦν τὸ τρίτον πρόσωπον, εἶναι μοναχὸν εἰς ἰρησιν *il faut* πρέπει *il pleut* βρέχει, *il neige* χιονίζει, καὶ ἄλλα παρόμοια αὐτὰ ἔχουν ὅλους τοὺς χρόνους τῆς ὀριστικῆς καὶ ὑποθετικῆς ἀλλὰ μόνον τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. V.

Περὶ τῶν μετοχῶν.

Εἰς ταῖς Συζυγίαις τῶν ῥημάτων ἐβάλλθησαν ἡ μετοχαῖς καθὼς εἶναι εἰς τὸ ἀπλὸ ῥωμαϊκὸν καὶ εἰς τὸ Γαλλικὸν ἀμὴ εἶναι ἄλλαι· εἰς τὸ ἑλληνικὸν τῶν ὁποῦν χρειάζεται ἡ γνώρισις. Εἰς τὰ ἀνεργητικὰ ῥήματα ἀντὶς τῆς μετοχῆς εἰς *as* πατώντας, γράφοντας εἶναι εἰς ὧν διὰ

τὸ ἀρσενικὸν, οὐσα διὰ τὸ θηλυκὸν, καὶ ὄν διὰ τὸ οὐδέτερον. τύπτων τύπτουσα τύπτον *frappant*, διαβάζων διαβάζουσα. *lisant* καὶ ἡ γενική τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ οὐδέτερου εἶναι εἰς τος γράφοντος, διαβάζοντος εἰς τὸ πληθυντικὸν ες διαβάζοντες κτλ. ἔξω ἀπὸ τούτην εἶναι καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ περασμένου εἰς *as*, *asa*, ἀν' γράφας, *celui qui a écrit* γράψασα *celle qui a écrit* - ὁμοίως διὰ τὰ παθητικὰ ῥήματα, ἔξω ἀπὸ τὴν μετοχὴν τοῦ περασμένου εἰς *os*, *η*, *ον*, γραμμένος γραμμένη γραμμένον εἶναι ἡ μετοχὴ τοῦ ἀορίστου μὲ λήγουσαν συλλεθὴν εἰς, εἰσα, ἐν, γραφθεῖς, γραφθεῖσα, γραφθέν *qui a été écrit - qui a été écrite*, ῥιθεῖς, ῥιθεῖσα, ῥηθέν *qui a été dit*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI

Περὶ τοῦ Ἐπιρρήματος.

Τὸ Ἐπιρῥημα εἶναι μία λέξις ἀκλιτὴ ἢ ὁποῖα βάλ- λεται σιμὰ τοῦ ῥήματος, διὰ νὰ διορίζῃ τὴν σημασίαν του, βάλλεται καὶ μὲ τὰ ἐπίθετα.

ἔχομεν ἔξ ἁπολογισμῶν Ἐπιρρήματα, Τρόπου, Τάξεως, Τόπου, Καιροῦ Ποσότητος, ζαὶ Συγκρίσεως.

Ἐπιρρήματα τρόπου εἶναι σοφῶς *sagement*, φρόνιμα *prudemment*, μεγάλως, *grandement*, βαρῶς *grievement* κτλ.

Ἐπιρρήματα Τάξεως. πρώτον *dabord*, πρώτον μὲν

SISMANOGLIO MEGARO

premierement, δεύτερον *secondement*, προητέρᾳ *auparavant*, ὕστερα *ensuite*.

Ἐπιρρήματα Τόπου. ποῦ *où*, ἐδῶ *ici*, ἐκεῖ *là*, σὴνὰ, κοντὰ *près auprès*, μακρὰ *loin*, ἀλλοῦ *ailleurs* παντοῦ *partout* κ τ λ.

Ἐπιρρήματα Καιροῦ. ἐχθές *hier*, σήμερον *aujourd'hui*, αὔριον *demain*, εὐθὺς *bientôt*, *aussitôt*, συχνὰ *souvent*, πάντα *toujours* κτλ.

Ἐπιρρήματα Ποσότητος. πολὺ *beaucoup*, ὀλίγον *peu*, ἀρκετὰ *assez*, περισσὰ *trop*, πλεώτερον *davantage*, πόσον *combien* κτλ.

Ἐπιρρήματα Συγκρίσεως. πλεόν *plus*, λιγότερον *moins*, τόσον *aussi autant*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII.

Περὶ τῶν προθέσεων.

Ἡ πρόθεσις εἶναι μία λέξις ἀκλιτὴ καὶ ἀμεταβλήτη ἢ ὅποια βάλλεται πρωτύτερα ἀπὸ τὰ ὀνόματα καὶ ἀπὸ ταῖς ἀντωνυμίαις. διὰ νὰ σημαδεύει τὴν ἀναφορὰν τῶν πραγμάτων ἢ τῶν προσώπων ἀναμεταξύτων.

Ὅλαις ἢ πρόθεσις δὲν ἀπαιτοῦσι τὴν ἰδίαν πτώσιν. εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν εἶναι πρόθεσις, τῶν ὁποίων ἢ σημασία ἀλλάζει κατὰ τὴν πτώσιν μὲ τὴν ὁποίαν θάνονται.

ἢ κυριωτέραις προθέσεσι εἶναι εἰς, ἀπὸ, διὰ, μὲ, μετὰ,

κοντὰ, περὶ, κατὰ, ἠπάνω, ὑπὸ. κτλ.

Εἰς, μὲ τὴν αἰτιατικὴν, *a, au, en, chez dans* ὅταν *dans* σημαδεύει *après* θάνεται μετὰ ἀντι τοῦ εἰς *dans trois Jours* μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Ἀπὸ αἰτ. *de, du, dès, depuis par.* ὅταν *par* σημαδεύει *le moyen* διὰ μὲ τὴν γενικὴν *effassez*.

Διὰ μὲ τὴν αἰτιατικὴν, *pour*, μὲ τὴν γενικὴν *par*, μὲ, αἰτ. *avec*—μετὰ γεν. *avec*—μὲ τὴν αἰτιατικὴν *après* κοντὰ, σὴνὰ, γεν. *auprès, près.* κοντὰ εἰς, αἰτ. — *près auprès.*

Περὶ γεν. *sur, de, touchant.*

Κατὰ [γεν.] *selon, suivant, le long de*—μὲ τὴν γεν. *contre.*

Ἀπάνω, ἐπὶνω, — *sur, au dessus.*

ὑπὸ *sous, au dessous, κάτω εἰς sous.*

Ἐμπροσθεν γεν. ἐμπρὸς εἰς, αἰτ. *devant.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VIII.

Περὶ τοῦ Σύνδεσμου.

Ὁ Σύνδεσμος εἶναι μία λέξις διὰ τῆς ὁποίας δένονται τὰ λόγια μέσα εἰς ταῖς φράσεις, καὶ αἱ φράσεις ἐνώνονται ἢ μία μὲ τὴν ἄλλην.

Οἱ κυριώτεροι σύνδεσμοι εἶναι καὶ *et aussi*: ἀκόμη

encore ἔξω ἀπὸ τοῦτο, *outré cela, de plus* λοιπὸν τὸ λοιπὸν *donc*, οὕτως ἔτσι, *ainsi*: ἀρῆ, ἀλλὰ, *mais* ἔμως *cependant, malgré cela*: ἐπειδὴ διότι *cur puique*: διατὶ *pourquoi?* ὅταν *lors que*, διὰ νὰ *afin que, pour que*.

Εἰς τὸ γαλλικὸν τοῦτοι οἱ σύνδεσμοι *afin que pour que* θέλουσι τὸ ῥῆμα εἰς τὴν ὑποτακτικὴν: διὰ νὰ ἤξεύρετε *afin que vous sachiez*: τὸ ἴδιον διὰ *quoique* ἄγκαλα καὶ, ἄγκαλα νὰ, διὰ *pour vu que* μόνον νὰ, καὶ διὰ *plut a dieu que* ἄμποτε νὰ

Εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν ὁ σύνδεσμος ἂν, ἐάν, ἀνίσως, *si* ἀπαιτεῖ τὴν ὑποτακτικὴν ὅταν σημαδεύει τὸ μέλλον ἂν ἐρθῆς: εἰς τὸ γαλλικὸν θάνεται ὁ ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς *si vous venez* ὅχι τὸ μέλλον *si vous viendrez*.

Ὅταν εἰς τὴν φράσιν ἀρχινημένην μὲ *αν, εαν, εὐρίσκειται* μία ἄλλη περίοδος ἀρχίζουσα μὲ καὶ, τοῦτο τὸ καὶ σημαδεύει *et que* τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ τὴν ὑποτακτικὴν π. γ. ἂν ἐρεῖς εἰς τὸν οἶκον μου καὶ δὲν μὲ εὐρίσκεις *si vous venez chez moi et que vous ne me trouviez pas*: εἶναι τὸ ἴδιον διὰ τὸ καὶ εἰς τὰς φράσεις ὁποῦ ἀρχινοῦν μὲ διὰ νὰ: διὰ νὰ ἤξεύρετε ὅτι σὰς λέγω τὴν ἀκρίθειαν, καὶ νὰ μὴν ἔχετε ἀμφιβολίαν: *afin que vous sachiez que je vous dis la vérité et que vous n'avez la deflus aucun doute*: οὕτως διὰ *quoique* καλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΧ.

Περὶ τῆς Παρέμπτωσεως.

Ἡ Παρέμπτωσης εἶναι μία λέξις μὲ τὴν ὁποίαν φανερόνεται μία ἀφινδία καὶ δυνατὴ κίνησις, ἢ αἴσθησις τῆς ψυχῆς.

Ἡ πλέον συνηθισμέναις παρέμπτωσες εἶναι ἄχ! ὄχ! *ah!* οἴμοι, ἀλλήμονον! *helas!* φεῦ! *fi!* ἄπαγε! *fidouc!* ὦ! *oh!* δεῦτε! *allous!* θάρσει *courage!* κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ.

Περὶ τῆς συντάξεως.

Ἡ Σύνταξις εἶναι ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐνώγονται τὰ μέρη τοῦ λόγου, δηλαδὴ τὰ ὀνόματα τὰ ἐπίθετα, τὰ ῥήματα κτλ.

Ἐὰν ἐσυγκρίναμεν τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν λατινικὴν, ἤθελεν εἶσθαι ἀναγκαῖα μία ἐξαπλωμένη σύνταξις διότι πολλὰ διαφέρουν αἱ δύο γλώσσαις: ἀλλὰ διὰ ἓνα νέον ὁ ὁποῖος μιλεῖ καλὰ ῥωμαϊκὰ, καὶ κατέχει ταῖς εἰδησεις περὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου, χρειάζονται μόνον κάποιαις σημειώσεις.

1ον. Εἰς ὅλας γενικῶς τὰς φράσεις, αἱ λέξεις αἱ ὁποῖ

αις εἰς τὸ ρωμαϊκὸν εὐρίσκονται εἰς τὴν ὀνομαστικὴν, εἰς τὴν γενικὴν, εἰς τὴν δωτικὴν — τῆς ἰδίας λογῆς εἰ-
νονται εἰς τὸ γαλλικὸν — ὁ καλὸς πατὴρ *le bon père*
ἢ καλὴ μήτηρ *la bonne mère* Ὁθων βασιλεὺς τῆς
Ἑλλάδος *Otton roi de la Grèce* ἢ περιβόητος πόλις
τῆς Σμύρνης, *la celebre ville de Smyrne* ὁ φίλος
τῶν ἀνθρώπων *l'ami des hommes*.

Ὅμως εἶναι μία ἐξαιρέσις διὰ τὰ ὀνόματα πραγμά-
των ὅπου μετροῦνται ἢ ζυγιάζονται, ὅσων εἰς τούταις
φράσεις: ἓνα βαρέλι κρασί, μία λίτρα ζάχαρι: εἰς τὸ
ρωμαϊκὸν τὰ δύο ὀνόματα εἶναι εἰς τὴν ὀνομαστικὴν:
εἰς τὸ γαλλικὸν τὸ δεύτερον πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὴν
ἀφαιρετικὴν *un baril de vin - une livre de sucre*.

2ον. Τὰ ἐπίθετα μετὰ τὰ ὅποια βάλλεται εἰς τὸ ρω-
μαϊκὸν ἢ πρόθεσις διὰ, ἔχουσι εἰς τὸ γαλλικὸν *à, pour*
ἐπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον *propre à la guerre*: γεν-
νηθεὶς διὰ τὴν ἀρετὴν *né pour la vertu*.

3ον. Τὰ Συγκριτικὰ εἰς τὸ ρωμαϊκὸν θέλουσι τὴν γενι-
κὴν τῶν ἀντωνυμιῶν, μου, του, σου μας, σας κτλ. εἰς
τὸ γαλλικὸν θέλουσι πάντα *que* μετὰ τὴν ὀνομαστικὴν
μεγαλῆτέρός μου, *plus grand que moi*.

4ον. Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ἐνεργητικὰ βάλλεται εἰς τὴν
ἀιτιατικὴν τὸ ὄνομα εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται τὸ ἔργον.

τοῦ ῥήματος, εἶδα τὸν Πέτρον *J'ai vu pierre*, ἀκούω
μίαν φωνήν, *J'entends une voix* τούτη ἢ αἰτιατικὴ
παρασταίνει τὸ ἴσον ἀπαίτημα *le regime direct* καὶ
μετὰ *regime indirect* γρῆκῶνται αἱ ἄλλαι πτώσεις, με-
ρικὰ ἢ δωτικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ: τὸ ἔδωκα εἰς τὸν
φίλον μου *je l'ai donné à mon ami*: τὸ ἔλαβα ἀπὸ
τὸν ἀδελφόν σας *Je l'ai reçu de votre frere*.

5ον. Εἰς τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν βάλλουσι συχνὰ τὴν
αἰτιατικὴν διὰ τὴν δωτικὴν: δός με νερόν, *donnes
moi de l'eau* ἀντὶς νὰ λέγουσι δός μου κατὰ τὴν
γραμματικὴν.

6ον. Ὄταν τὸ ὄνομα εὐρίσκεται μετὰ ἓν ῥήμα εἰς τὴν
αἰτιατικὴν, ἀλλὰ χωρὶς ἄρθρον ἢ ἔλλειψις τοῦ ἄρθρου
εἶναι σημάδι ὅτι εἰς τὸ γαλλικὸν πρέπει νὰ βαλθῇ *de,*
du, des, de la [τὴν ἀφαιρετικὴν] γρῆσιν ἀνθρώπους
je cherche des hommes: πίνω νερόν *Jé bois de
l'eau*: τρώγω ψωμὶ *jé mange du pain*: ἔν ἢ φρά-
σις εἶναι ἀρνηστικὴ *negative* ἀντὶς τοῦ *du* βάνουσι *de
dèn* πίνω κρασί *je ne bois pas de vin*.

7ον. Κάποια ῥήματα θέλουσι τὴν αἰτιατικὴν εἰς τὸ
ρωμαϊκὸν ἐνῶ εἰς τὸ γαλλικὸν ἀπαιτοῦσι τὴν ἀφαιρετι-
κὴν ἐνθυμοῦμαι τοῦτο *je me souviens de cela* τὸ ἐμε-
τανόησα *Je m'en suis repecti*.

Ἀφίνω ταῖς ἄλλαις σημείωσες εἰς τὴν ἔγνοιαν καὶ
 ζῆλον τῶν διδασκάλων, δίνοντας μόνον στοιχεῖα γραμ-
 ματικῆς ὄχι μίαν ἐξαπλωμένην γραμματικὴν ἢ ὁποῖα
 θέλει ἴσως ἐκδοθῆ ἂν φανῆ κάποια ἐλπίδα καλῆς
 ἐκβάσεως

ΤΕΛΟΣ.

SISMANOGLIO
 MEGARO

SISMANOGLIO
MEGARÒ